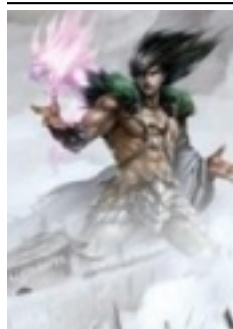

Thiên Lý Phi Tinh

Contents

Thiên Lý Phi Tinh	1
1. H 01	1
2. H 02	17
3. H 03	21
4. H 04	25
5. H 05	34

Thiên Lý Phi Tinh

Giới thiệu

Dịch thuật: kitbabyNguồn: hoanguyettaodan. orgẢnh mắt của lão vẫn tự nhiên, tuyệt đối không có c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ly-phi-tinh>

1. H 01

Thành Tô Châu ban ngày phồn hoa huyên náo cũng đã biến mất.

“Cẩn thận củi lửa, đề phòng hỏa hoạn” Vài tiếng la đồng loạt vang lên trong đêm khuya.

Phu canh đã sống một đời ở tại Tô Châu thành, những con đường lão dù nhắm mắt cũng không đi nhầm. Hiện giờ lão có chút hồi hộp, bởi vì hiện đang đi trên con đường mà phía trước là Phong Hoa sơn trang.

Phong gia thị nổi danh là phú hộ ở Tô Châu, có không ít cường đạo thềm thường cái gia tài trong đó, nhưng nhiều năm vẫn chưa dám ra tay. Bởi vì trang chủ của Phong Hoa sơn trang là đương kim vô lâm kiếm khách danh vọng nhất trong ba người, Phong tường kiếm khách Phong Trường Thiên. Phong Trường Thiên kiêu hãnh khi có một đứa con là Phong Diêu, hiện đang là môn hạ của Tiêu thành chủ Vân Cô Hạc, một trong ba vô lâm kiếm khách. Chàng là một kiếm thủ thiếu niên có tiềm chất.

Một tháng trước, Phong Trường Thiên thân mang tuyệt chứng, không thể trị khỏi mà qua đời. Một thể lực thần bí nhân lúc Phong Diêu đã rời thành mà huyết tẩy Phong Hoa sơn trang. Ba mươi lăm nhân khẩu từ trên xuống dưới trong trang không một ai may mắn sống sót. Gia tài của Phong gia cũng bị lấy đi không còn thứ gì.

Mấy ngày gần đây, không ít lời đồn ban đêm trong Phong Hoa sơn trang có quỷ, nghe kể lại là oan hồn trong trang trở về đòi mạng!

Phu canh đi trên con đường cái cũng tới trước đại môn của Phong Hoa sơn trang. Trong lòng lão run run sợ sợ, âm thầm cầu thần khẩn phận, cầu khẩn oan hồn bên trong trang ngàn vạn lần dừng tìm tới lão.

Đột nhiên toàn thân lão chấn động, con mắt mở to nhìn chăm chăm về phía trước, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Bên trong Phong Hoa sơn trang có một đốm lửa màu xanh u u ám ám bất ngờ hiện ra. Ngọn lửa cứ đưa lên đưa xuống không ngừng, lúc ẩn lúc hiện, trong đêm tối đặc càng thêm âm trầm đáng sợ.

Phong Hoa sơn trang không có người, làm sao có ngọn lửa này.....

Mặt mày phu canh hiện thật rõ những nét sợ hãi. Hai chân bị cái gì vô hình kích động không ngừng run rẩy, nhưng không thể chạy đi được.

Lão đột nhiên cảm thấy có một vậy gì đặt lên trên vai lão, nhìn khước mắt sau lưng tựa hồ có một đoàn hỏa quang.

Quỷ thảo? Quỷ hỏa?

Lệ quỷ của Phong Hoa sơn trang rốt cuộc cũng đi ra đòi mạng rồi sao?

Phu canh thê lương đứng đó hết lên, nhưng giọng quá nhỏ vì đã sợ đến hồn phi phách tán.

Kỳ thật cái vật vừa rồi khoát lên vai phu canh là một bàn tay mảnh khảnh, là tay người, của một vị kính y nữ tử. Tay phải nàng cầm ngọn đuốc, kinh ngạc nhìn phu canh đang sợ đến chết khiếp đứng yên một chỗ, vẻ mặt cười khổ, lẩm bẩm nói: “Ta thật đáng sợ à? Chỉ là muốn chào hỏi người một tiếng, tại sao lại phải sợ đến như vậy?”

Phu canh ba chân bốn cẳng chạy liền một mạch đến ngã tư cuối đường. Vị kính y nữ tử bèn đưa mắt nhìn tầm biển treo phía trên đại môn của Phong Hoa sơn trang. Trên biển được khắc một chữ màu vàng to lớn loẹt ” Phong Hoa sơn trang”. Nhưng bên trong trong đã trở thành một địa ngục nhân gian.

Nàng ngưng thị trong chốc lát, đột nhiên dập tắt ngọn đuốc, rồi nhúng người một cái, bay qua tường vào bên trong Phong Hoa trang viện.

Trong bóng tối, cái đám quỷ hỏa hiện ra rất dễ nhìn thấy.

Kính y nữ tử không chần chừ liền thi triển công phu phi thân đến chỗ của quỷ hỏa. Đến gần quỷ hỏa một chút, thì mới phát hiện ra một bóng người cầm ngọn đèn, lúc ẩn lúc hiện.

Nguyên lại con nháo quỷ đó chỉ là trò lừa gạt mọi người mà thôi.

Kính y nữ tử trong ánh mắt lóe sáng, thân hình nàng dừng lại trên một cái nóc nhà cách một khoảng so với nhân ảnh gần đó, thân thể hạ thấp xuống.

Chỉ thấy chàng trong một bộ trang phục công tử thế gia, hông đeo trường kiếm, trong mắt là nỗi tiêu tụy. Tay chàng bỗng dừng phát một cái, ngọn đèn rơi từ từ xuống mặt đất. Kính y nữ tử âm thầm kinh ngạc về hành động này của chàng. Bất chợt tại bên ngọn đèn nàng thấy mắt của người kia lộ ra sát khí, đồng thời nghe một tiếng “sang”, âm thanh kiếm rút khỏi vỏ. Sau đó một luồng kiếm gió bay ập đến đây.

Kính y nữ tử chấn động, không tưởng đối phương có nhĩ lực tốt như, phát hiện ra chỗ ẩn thân của mình. Nàng cũng đang sợ kiếm pháp cực nhanh của đối phương, nhanh đến nỗi nàng không thấy kịp người đó rút kiếm ra sao.

Trong nháy mắt, kiếm đã đâm tới trước mặt nàng.

Hai chân kính y nữ tử bật một cái, thân thể mượn lực mà lẳng không một vòng, tránh được ba chiêu kiếm. Nàng vừa rơi xuống đất, lập tức lấy ra một khối huyền thiết lệnh bài trong người, rồi nói: “Phong Diêu?”

Người kia trong mắt hận ý đại thịnh, sát khí bức người, xuất kiếm nhanh như điện. Kính y nữ tử cầm huyết thiết lệnh bài tránh được thêm sáu đường kiếm. Kiếm thứ bảy của người kia đã đâm ngay trước cổ họng của nàng ta.

Kính y nữ tử vừa tránh né vừa hỏi: “Người và ta không oán không cừu, vì sao vừa gặp nhau đã ra tay sát thủ?”

Người kia bị kèm hãm, lạnh lùng nói: “Vậy người làm sao biết ta là Phong Diêu?”

Kính y nữ tử cười khở: “Vân Tiêu thành khoái kiếm là thiên hạ vô song. Ta thấy được chiêu kiếm của người chính là kiếm pháp của Vân Tiêu thành. Người còn trẻ, dĩ nhiên không phải Vân Tiêu thành chủ. Người không phải là nữ tử, tức cũng không phải Trầm Linh. Vậy người không là Phong Diêu thì còn là ai?”

Phong Diêu im lẳng chốc lát, hỏi: “Người là ai?”

Kính y nữ tử không đáp, nhưng lại đưa tay lên, ném huyết thiết lệnh bài trong tay cho chàng.

Phong Tiêu chụp lấy, chỉ thấy trên đó là ba chữ to “Lục phiến môn”, phía đối diện có khắc tên một người, Bạch Vũ Tinh.

Chàng có chút kinh ngạc: “Lục phiến môn Thiên Lý Phi Tinh?”

Kính y nữ tử cười nói: “Chính xác”

Bạch Vũ Tinh, mười bảy tuổi gia nhập Lục phiến môn. Sáu năm qua, bằng một linh hồ truy tung thuật, nàng chưa bao giờ bỏ qua một phạm nhân nào. Người giang hồ tặng cho nàng cái danh Thiên Lý Phi Tinh, để hình dung truy tung thuật có một không hai của nàng trong võ lâm.

Phong Diêu ném trả lại lệnh bài, rồi nói: “Không biết Bạch bộ đầu đêm khuya đến đây là có ý tứ gì?”

“Đã sớm nghe Phong Hoa sơn trang có quý. Ta từ trước giờ chưa từng gặp qua quý, đương nhiên đến đây để khai mở tầm mắt.” Bạch Vũ Tinh cười cười, “Thật là đáng tiếc, quý thì không thấy đâu, còn mình thì thiếu chút nữa biến thành quý.”

Nàng cười một hồi, chánh sắc nói: “Đương nhiên, quan trọng nhất là vì công sự.”

Phong Diêu nhú mày, hỏi: “Công sự?”

“Ta là bộ khoái. Công sự của bộ khoái tự nhiên là tra án.”

“Nơi này không có án tử để tra.”

“Huyết án diệt môn Phong Hoa sơn trang không phải là án tử?”

Phong Diêu lạnh lùng nói: “Trong chốn giang hồ không cần quan phủ quan tâm. Tại hạ cũng không cần người khác nhúng tay. Bạch bộ đầu mời trở về, thứ lỗi tại hạ không tiễn.” Dứt lời liền xoay người, không đợi Bạch Vũ Tinh lên tiếng, đã phóng người đi, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Bạch Vũ Tinh đứng tại chỗ, cho đến trời gần sáng, cười khổ lắc đầu, hướng đại môn Phong Hoa sơn trang mà đi.

Chỉ còn lại một ngọn đèn dầu yếu ớt mỏng manh đang chiếu sáng, như đang muốn tắt.

Ở góc tường tối, đột nhiên một thân ảnh nhảy ra. Người này vận một bộ hắc y, tay cầm thanh loan đao, là một nữ tử lãnh đạm nhưng cực đẹp.

Nữ tử này đến từ lúc nào? Bạch Vũ Tinh và Phong Diêu sao lại không phát giác được chứ?

Hắc y nữ tử nhìn chăm chú hướng Bạch Vũ Tinh đi cả một hồi lâu, rồi mới xoay người về hướng Phong Diêu biến mất mà lao đi.

Phía trước có hai điểm ánh sáng. Lại gần một chút thì mới biết đó là ngọn đèn, được đặt trên nóc nhà. Ở giữa nóc nhà có một người đang đứng chấp kiếm, đó chính là Phong Diêu.

Chàng lạnh lùng cười: “Người rót cuộc cũng tới.” Thân vừa động, bay xuống dưới đất.

Hắc y nữ tử cũng không nói lời này, cổ tay vừa động, đao đã rút ra khỏi vỏ. Chỉ thấy thân đao dài lưỡi đao uốn cong, trong giống như đao của Đông Doanh võ sĩ. Nhìn kỹ thì không phải, hình dáng đao như ánh trăng khuyết cuối tháng. Bởi ánh sáng của ngọn chiếu lên, thân đao phản chiếu một đạo lam quang.

Phong Diêu kinh ngạc: “Tàn Nguyệt đao? Người là Lãnh nguyệt la sát Chung Ly Nguyệt?”

Hắc y nữ tử không đáp, trong mắt bắn ra một đạo lãnh mang, nói rõ: “Xem đao”. Một đao tà ác phóng ra.

Phong Diêu rút kiếm đón nhận, lạnh lùng hỏi: “Phong Hoa sơn trang có thù oán gì với người? Người lại hạ độc thủ như thế, ngay cả lão nhược phụ và trẻ con cũng không buông tha?”

Hắc y nữ tử vẫn im lặng không nói, chỉ xuất đao, một đao rồi lại một đao. Đao của nàng rất nhanh, chuẩn, ngoan độc. Đao pháp thuộc hạng nhất lưu. Đáng tiếc đối thủ của nàng là Phong Diêu.

Ánh mắt của Phong Diêu có một tia lửa đỏ càng lúc càng rực. Chàng tự tin có thể trong hai mươi chiêu mà sát tử nữ tử này.

Đao thế của hắc y nữ tử chợt gia tay. Tay trái lấy trong lòng ngực hai đinh bạc vụn, rồi phóng. “Ba”, “ba”, hai tiếng. Ngọn đèn dầu đã tắt, hai ngọn đuốc bị phá hủy.

Trong bóng tối, Phong Diêu không thể thấy rõ, nghe tiếng xuất kiếm, mấy chiêu trôi qua, đối phương đột nhiên thu tay lại, không hề có tiếng động. Chàng lập tức ngừng thở, tinh tâm lắng nghe. Cả một hồi lâu, bên trái chợt có tiếng gió, một luồng đao khí tới tấp xé đến. Chàng không sợ hãi, thân thể hơi nghiêng, kiếm thuận thế mà đỡ chiêu, song lại chậm một nhịp. “Xuy” một tiếng, Tàn Nguyệt đao đã đến trước ngực chàng.

Vào lúc này, trước mắt Phong Diêu đột nhiên sáng lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người cầm ngọn đuốc, cười dài đang ngồi trên nóc nhà. Đúng là Bạch Vũ Tinh, nàng vẫn chưa đi.

Tay trái hắc y nữ tử chợt ôm ngực, máu tươi không ngừng chảy ra, do một kiếm đâm trúng của Diêu Phong, trông qua đâm rất sâu. Át ta vừa thấy Bạch Vũ Tinh, sắc mặt biến đổi, lập tức xoay người lao đi.

Phong Diêu cầm đèn đến Phong Hoa sơn trang, cũng là muốn dụ hung thủ lộ mặt. Thật vất vả lắm mới có chút manh mối, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua? Chàng lập tức đuổi theo, nhưng vừa được hai bước đã thấy choáng váng, cảm giác choáng váng nhanh chóng mạnh thêm. Nguyên lai thân đao của hắc y nữ tử có độc, chỉ cần chém qua da của đối phương, độc sẽ vào cơ thể, không thể không chế được.

Trúng độc kỳ nhất là vận động.

Phong Diêu dừng lại, nhìn chằm chằm hướng hắc y nữ tử đào thoát, mắt không cam lòng. Chàng quay đầu nhìn Bạch Vũ Tinh, thấy nàng đang nhàn nhã ngồi đó, sát thủ chạy thoát mà vẫn mặc kệ không xuống tay, nhin không được nói: “Người không phải đến tra án sao? Vì sao lại không ra tay ngăn nàng ta?”

Bạch Vũ Tinh làm ra một bộ ngạc nhiên nói: “Không phải người đã nói trong chốn giang hồ không cần có sự quan tâm của quan phủ, việc của người cũng không cần ta nhúng tay vào hay sao?”

Phong Diêu á khẩu không trả lời được.

Bạch Vũ Tinh cười cười rồi đứng lên, phủi phủi bụi đất trên người, rồi phi thân xuống, và nói: “Người phát hiện có người đang âm thầm theo dõi, cố ý nói khích để ta bỏ đi, đúng không?”

Phong Diêu không nói.

Bạch Vũ Tinh lại nói tiếp: “Người cố ý tạo ra những tin tức về quỷ hồn, muốn dẫn dụ hung thủ lộ mặt, đúng hay không?”

Phong Diêu không nhin được nữa, phải lên tiếng: “Người đã biết rồi, nhưng người lại để hung thủ thoát đi!”

Bạch Vũ Tinh lắc đầu: “Đáng tiếc người chỉ dụ ra một con rắn nhỏ. Còn con rắn lớn vẫn còn ẩn núp trong động. Bắt rắn nhỏ có ích lợi gì?”

“Người thả nòng ta.... Sau này làm sao có thể... bắt được...” Phong Diêu chỉ cảm thấy một trận thiên địa quay cuồng, nói chuyện càng lúc càng khó, chỉ kịp nói thê một chữ “đáo”, rồi mắt tối sầm lại, thân nhùng ra.

Phong Diêu tỉnh lại, ngửi được một mùi hương. Chàng ngồi dậy, quan sát khắp nơi. Nơi này chính là phòng ngủ của chàng mỗi khi hồi sơn trang.

Chàng mở cửa ra, thấy Bạch Vũ Tinh đang nhóm lửa, cắm hai cành cây phân nhánh, đặt ngang bên trên một cây gậy gỗ, giữa cái gậy gỗ buộc một sợi dây thừng, sợi dây treo một hộp thuốc, đang sắc thuốc

Bạch Vũ Tinh ngẩng đầu lên nhìn thấy chàng, bọc lại bã thuốc rồi đặt xuống, vào đình viện lấy trên bàn một chén trắng lớn, rồi nói: “Uống đi, để xua tan nhanh độc tính trong người ngươi.”

Thuốc rất nóng, không thể cho vào miệng.

Phong Diêu thuận miệng hỏi: “Người sao biết đây là phòng ngủ của ta?”

Bạch Vũ Tinh trả lời: “Vì tra án, trong Phong Hoa sơn trang mỗi thị nữ tạp dịch, mỗi gain phòng ta đều biết rất rõ.”

Phong Diêu hỏi tiếp: “Người có nhận ra nữ nhân đó là ai không?”

Bạch Vũ Tinh gấp đầu đáp: “Ả ta chính xác là Nguyệt La Sát.”

Chung Ly Nguyệt có danh tiếng trên giang hồ là Lãnh mỹ nhân, cũng người nói ả là Xà Hạt mỹ nhân, bởi vì ả ra tay rất độc ác tàn khốc. Nhưng theo Bạch Vũ Tinh biết, cái đó chỉ đối với những tên vô lễ với ả ta.

Khô Tùng Ngũ Quỷ là một nhóm đạo phỉ ác bá tại Trường Giang. Chúng chuyên giết tiền cướp sắc, tiếng xấu khắp nơi. Mà ngũ quỷ lại bại dưới tay Chung Ly Nguyệt, chỉ vì lão quỷ ngũ thấy ả ta xinh đẹp, nên xuất ngôn kinh bạc. Lão quỷ ngũ chỉ nói một câu ô ử ra khỏi miệng, Chung Ly Nguyệt đã làm khó dễ, một thanh Tàn Nguyệt đao đánh bại cả ngũ quỷ. Hơn nữa còn chém đứt hai tai của lão quỷ ngũ, cũng như hai tay của gã. Tuy không lấy mạng của gã, nhưng lại đem gã hành hạ đến chết đi sống lại.

Phía nam đột nhiên có một tiếng hét lớn: “Ác tặc, ra đây cho ta! Người cho rằng người trốn trong một cái tử nhân trang này, ta không tìm được người sao!” Cái âm thanh này thật mạnh mẽ phi thường, đúng là do nội lực phát ra.

Khóe miệng Phong Diêu hiện lên nụ cười khổ, nói: “Không nghĩ hần tìm tới nhanh vậy.”

Bạch Vũ Tinh hơi run, hỏi: “Ai?”

Phong Diêu trả lời: “Nhị đệ tử của Cổ Ảnh Kiếm Tông Diêm Cung Cẩn, Tạ Phong.”

Bạch Vũ Tinh hỏi tiếp: “Phụ thân hần là người đã chết mất ngày trước, Tổng tiêu đầu Dương Vân tiêu cục, Tạ Chánh phải không?”

Phong Diêu gật đầu.

Bạch Vũ Tinh kinh ngạc: “Người như thế nào mà đắc tội với hần?”

Phong Diêu thở dài: “Chuyện này là bị oan. Sau khi Phong Hoa sơn trang gặp chuyện bất trắc, ta không tra được đầu mối gì. Một buổi tối, ta nhận được phong hàm nặc danh, trên đó viết là tài vật của Phong gia đều do Dương Vân tiêu cục áp tải. Ta biết chuyển phiêu của tiêu cục sẽ đi qua Tô Châu, nên đến đó cản lại, yêu cầu họ cho ta xem xét. Ta cũng biết đó không phải quy cũ của tiêu cục, nhưng ta không làm không được. Ta chỉ động võ mà thôi, thì đột nhiên có một người vọt ra, ra tay đáng lên. Ta tại hộ viện sơn trang phát hiện trên người hộ viên võ sư vài mảnh nhỏ mặt nạ quỷ, tưởng đó là manh mối về hung mà võ sư đã để lại. Thêm nữa người đánh lên kia cũng mang mặt nạ, ta liền đuổi theo hần. Tên quỷ diện nhân kia rất thông minh, đánh không lại liền bỏ chạy.”

Bạch Vũ Tinh ngắt lời: “Điệu hổ ly sơn?”

Phong Diêu đáp: “Không sai, ta nghĩ có lẽ là kẻ điếu hổ ly sơn. Vừa quay lại thì toàn bộ tiêu sư đều bị hạ độc thủ, tài vật cũng không còn bóng dáng. Ta khom lưng kiểm tra vết thương của bọn họ, muốn nhìn xem coi có chút manh mối nào không. Ai ngờ tên Tạ Phong này lại chạy đến.”

Bạch Vũ Tinh nói: “Người vì hồ đồ mà trở thù cừu nhân sát phụ với hân?”

Phong Diêu cười khổ gật đầu: “Tạ Phong muốn liều mạng với ta. Ta lại không muốn dây dưa với hân, nên bèn trốn đi.”

Bạch Tinh Vũ trầm ngâm: “Ngày ấy Tạ Phong đã biết người là Phong Diêu à?”

“Hân không biết” Phong Diêu chau mày, lẩm bẩm nói, “Kỳ quái, hân không biết ta là Phong Diêu, vậy sao lại có thể tìm đến đây?”

Cái âm thanh kia tiếp tục vang lên: “Ắc tặc, ta phóng hỏa đốt cái trang tử này, không tin không bức được người!”

Phong Diêu hướng Bạch Vũ Tinh ôm quyền, nói: “Người trước tiên ở đây, ta sẽ đi ra.”

Chàng đi tới đại môn, mở cửa, chậm đi ra, rồi cười nói: “Tạ huynh la đã mệt rồi, không ngại vào đây nghỉ một lát.”

Tạ Phong nắm chặt thanh kiếm trong tay, ám mắt lộ cừu hận khắc cốt: “Tốt, người tốt cuộc cũng lộ mặt rồi.”

Phong Diêu nói: “Có khách từ phương xa ghé thăm, làm chủ nhân phải ra cửa đón khách chứ?”

Đứng ở phía sau Tạ Phong là một trung niên ốm có thể so sánh với hầu tử, hắc hắc cười lạnh nói: “Chờ người làm quý, để có thể làm quý chủ nhân của cái trang tử này.” Người này Phong Diêu có gặp qua. Lúc chàng ra tay cùng Tạ Phong thì y cũng tới đó. Y chính là tổng quản Dương Vân tiêu cục, gọi là Quách Thiếu Hầu.

Tạ Phong quát to: “Rút kiếm ra!”

Phong Diêu khẽ thở dài: “Đao kiếm vô tình. Đáng tiếc vì phải báo huyết cừu cho mười lăm nhân mạng của Phong Hoa sơn trang, tại hạ thật sự không muốn chết.”

Tạ Phong ngẩn ra, rốt cuộc nhin không được hỏi: “Huyết án của Phong Hoa sơn trang có quan hệ gì với người?”

Phong Diêu đáp: “Tại hạ là Phong Diêu, là thiếu trang chủ của Phong Hoa sơn trang.”

Quách Thiếu Hầu cười lạnh: “Người là Phong Diêu, còn ta là Vân Cô Hạc đây!”

Phong Diêu lạnh lùng liếc y một cái, cũng không biện bạch, chỉ đi tới phía dưới một cây đại thụ, ngẩng đầu lên, rồi chọt rút kiếm ra. Kiếm quang lóe sáng, “sang” một tiếng, kiếm đã vào vỏ. Chỉ thấy bốn phiến lá từ từ rơi xuống đất.

Quách Thiếu Hầu hiện ra vẻ cười cợt: “Ta nói đây là Liễu không kiếm pháp à. Nguyên lai chỉ một kiếm chém được vài lá cây mà thôi.”

Phong Diêu không để ý đến, giơ tay lên chụp lá cây lại, mở bàn tay ra. Tạ Phong, Quách Thiếu Hầu lúc này mới thất kinh: Trong tay Phong Diêu là chữ “điền” từ bốn phiến lá đó. Kiếm quang lóe lên, chàng đã xuất ra ba kiếm.

Tạ Phong cả kinh: “Chiêu kiếm này quả thật là Vân Tiêu Thành kiếm pháp. Người đích thực là Phong Diêu!”

Quách Thiếu Hầu nói: “Chỉ sợ trong chốn gian hồ ai cũng không nghĩ Phong đại thiếu gia người giết người đoạt tiền!”

Phong Diêu không nổi giận, nói: “Tạ huynh nếu cho rằng tại hạ là hung thủ sát hại lệnh tôn, chỉ sợ là rơi vào tay điều khiển của người khác.”

Tạ Phong nhú mà hỏi: “Nói rõ thêm?”

Phong Diêu lập tức đưa tín hàm nặc danh ra, rồi kể lại tường tận một lần việc xảy ra ở Tô Châu.

Tạ Phong trầm ngâm: “Ngày ấy vì sao người không nói?”

Phong Diêu trả lời: “Ngày ấy, Tạ huynh thấy thi thể của lệnh tôn, một tâm muốn liễu mạng với tại hạ, thì làm sao có thể nghe lời tại hạ nói chứ?”

Tạ Phong mặt đỏ lên, nói không ra lời.

Phong Diêu hỏi: “Tạ huynh không biết thân phận của tại hạ, như thế nào lại nghĩ tại hạ ở Phong Hoa sơn trang?”

Tạ Phong nói: “Ta cũng không biết, chỉ là ở tiêu cục nhận được một phong tin hàm nặc danh, nói rằng kẻ cừu nhân sát phụ hiện đang ở Phong Hoa sơn trang.”

Phong Diêu thở dài: “Chỉ sợ người đưa tin lại chính là cừu nhân của người.”

“Sự hiểu lầm đã được sáng tỏ chưa?” Bạch Vũ Tinh nhìn vào ánh mắt của Phong Diêu, liền biết được vấn đề đã giải quyết xong.

Phong Diêu mỉm cười: “Đúng vậy.”

Bạch Vũ Tinh nói: “Thuốc đã nguội, người chịu khó chút.”

Phong Diêu đi qua, cầm chén thuốc lên.

Chàng cúi đầu uống thuốc, mắt Bạch Vũ Tinh hiện lên một tia hàn quang âm lãnh quỷ dị. Chàng ngẩng đầu lên, hàn quang lập tức biến mất.

Phong Diêu mới uống được một ngụm, mày nhíu lại, buông chén thuốc xuống, thở dài: “Đây đúng là thứ quỷ, ta lần đầu tiên...” Chàng còn chưa nói xong, thân hình đột nhiên lung lay, tay ôm đầu, sắc mặt đã thay đổi nhiều, rồi nói: “Cái này..... là thuốc gì? Sao ta cảm giác.... trời tốt lại, trên người... cũng không có... khí lực?”

” Ha ha ha...” Bạch Vũ Tinh cười kiêu mi, “Nó là thuốc gì, ta cũng không biết. Thuốc không phải ta sắc, ta chỉ bổ thêm một chút vị đặc biệt vào trong mà thôi.”

Đây là không phải thanh âm của Bạch Vũ Tinh. Nàng cũng không có giọng cười như vậy.

“Người... là ai?” Phong Diêu một tay đặt trên bàn, miễn cưỡng chống không cho ngã xuống.

“Bạch Vũ Tinh” đưa tay lên mặt, xé ra một mặt nạ người, lộ ra một khuôn mặt kiêu mi, xa lạ.

“Thế nào? Ta so với Bạch Vũ Tinh xinh đẹp hơn phải không?” Nàng cười duyên, đưa tay tới gần Phong Diêu, nhưng chưa kịp đặt thủ thì đã tê rần, mạch môn đã bị chế trụ.

Thân thể Phong Diêu lập tức đứng thẳng lên, ánh mắt trong suốt, bộ dạng trúng độc ở đâu rồi?

Nữ tử kia đang cười lập tức dừng lại, nói: “Người không có trúng độc?”

Phong Diêu lắc đầu, bụng co lại, miệng nhả ra chất lỏng tầm thường. Chắc chắn đây là thứ mà chàng mới vừa uống xong.

Nữ tử kia hỏi: “Người sao lại biết?”

Ánh mắt Phong Diêu chuyển tới vành tai của ả rồi nói: “Thuật dịch dung của người rất giỏi, nhưng người có nhĩ động (xỏ lỗ tai), còn Bạch Vũ Tinh thì không.” Thời điểm đó nữ nhi thuộc gia đình nghèo thường dùng cỏ dại xỏ vào tai. Nhưng Phong Diêu gặp Bạch Vũ Tinh phát hiện rằng nàng chẳng những không có vòng đeo tai, ngay cả nhĩ động cũng không. Chàng không nhận được có chút kinh ngạc, không nghĩ tới do sự tình cờ mà lưu ý đến điểm nhỏ nhất này mà đã tự cứu lấy bản thân mình.

Nữ tử kia rất nhanh nở một nụ cười làm động lòng người, rồi nói: “Người có phải muốn hỏi ta là do ai phải đến phải không?”

Phong Diêu mặc nhận.

Nữ tử kia tiếp tục cười: “Ta vốn định mang người đi gặp y.”

Tay phải Phong Diêu nhoáng lên, ngón trỏ bắn ra về phía tiểu phúc của chàng, một châm bị văng ra.

Ấm toán bị đối phương phá được, nữ tử kia vẫn cười: “Bản lãnh Phong công tử thật giỏi.” Lời còn chưa dứt, một cây tể châm từ trong tay áo phải của ả bắn ra, hướng về phía ngón tay của Phong Diêu đang ở mạch môn của ả ta.

Phong Diêu chỉ còn cách buông ra.

Nữ tử kia vội vàng thối lui, nhanh chóng lấy từ trong lòng ngực một quả cầu nhỏ, rồi dùng sức ném xuống đất một cái, một làn khói mù khuếch tán ra.

Khói mà bay vô mắt, sẽ làm hư mắt. Phong Diêu lập tức nhắm mắt lại, bình tâm lắng nghe, để tránh hít phải khói độc.

Khi khói đã tan biến, nữ tử kia cũng không thấy bóng dáng đâu.

Phong Diêu chậm rãi mở mắt ra, trong mắt vẫn có chút rát, hai giọt lệ không nhịn được rơi xuống, để lại vết tích trên khóe mắt.

Một thanh âm rõ ràng vang lên: “Ai nha, Phong Diêu lại khóc!” Bạch Vũ Tinh chẳng biết trở về từ lúc nào.

Phong Diêu xoa xoa con mắt, không để ý tới lời chế nhạo của nàng.

Bạch Vũ Tinh cười cười: “Mới vừa rồi ta thấy một quỷ diện nhân.”

Phong Diêu nhất thời nhớ tới cái hôm Lan Phiêu rời xa chàng.

“Quả thật vừa rồi là kẻ điếu hổ ly sơn. Ta đuổi theo Chung Ly Nguyệt.” Bạch Vũ Tinh huýt một tiếng, vừa dứt, trong bụi rậm, có một vật chạy ra.

Phong Diêu mở to hai mắt nhìn: Vật chạy ra từ trong bụi rậm là một con linh hồ lớn bằng bàn tay. Linh hồ lông bạc trắng bọc toàn thân, lỗ tai nhọn, mắt màu đen, cái mũi nhỏ màu đen ướt ướt. Tiểu tử kia lưỡi biếng ngáp một cái, lộ ra hai hàm răng trắng sáng.

“Nó là Tiểu Thủy.” Bạch Vũ Tinh gấp người xuống, tay phải giơ lên ngoắc ngoắc, linh hồ lập tức chạy đến bên nàng. Tay kia nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, thì thầm cười: „Người ngủ đã rồi, hôm nay thoải mái đi, bận rộn cả đêm.” Đi tới bàn thạch rồi thả linh hồ xuống.

Linh hồ liền chạy đến cái chén thuốc, đầu tiên là cào cào vài cái, cái mũi đưa lên ngửi ngửi, rồi lập tức chạy ra xa.

Bạch Vũ Tinh cầm cái chén lên, quậy một chút, rồi nói: “Chén thuốc thể nào đã trở thành chén thuốc độc.”

Phong Diêu ngạc nhiên: “Nó gửi ra bên trong có độc.”

“Ừ.” Bạch Vũ Tinh ngẩng đầu nhìn trời.

Trên không trung mây đen kéo đến dày đặc, coi bộ sắp có trận mưa lớn.

Bạch Vũ Tinh nâng linh hồ lên, rồi đặt nó trên mặt đất, nói: “Chúng ta phải nhanh một chút, nếu mưa xuống, muốn tìm Chung Ly Nguyệt hơi khó khăn.”

Chỉ thấy linh hồ hít đông hít tây. Tiểu tử kia hít luôn trên nền đất, đột nhiên chạy về phía trước.

„Đi theo nó.”

Linh hồ thật khéo léo, thân hình thật linh hoạt, bốn chân chạy với tốc độ cực nhanh. Nó thỉnh thoảng cúi xuống đất hít hít, rồi lại tiếp tục chạy về phía trước.

Hai người đi theo linh hồ ra khỏi Tô Châu thành, tiến vào một nơi hoang vắng phía tây. Nơi này hoang vu đã lâu, cỏ dại mọc đầy. Chỉ trong chốc lát, phía trước có một tòa miếu. Miếu này cực kỳ cũ nát, như muốn sụp đổ đến nơi.

Phong Diêu như muốn chạy đến, nhưng Bạch Vũ Tinh lại cản chàng, kéo ta áo chàng, rồi đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu nên giữ yên lặng. Lúc này mới kéo chàng núp vào trong một bụi rậm.

Linh hồ chạy vào trong ngôi miếu đổ nát, chỉ chốc lát lại chạy ra. Bên cạnh nói còn có thêm một con vật khác giống linh hồ. Con vật này cũng có một bộ lông màu trắng bạc, nhưng có điểm khác nhau là trên trán có một vết màu đen.

Phong Diêu lập tức hiểu ra, đêm qua Bạch Vũ Tinh đã thả Tiểu Tịch đi theo sau Chung Ly Nguyệt, rồi sau đó để linh hồ Tiểu Thủy đánh hơi mùi của nó, như vậy tìm được linh hồ Tiểu Tịch, thì có thể dễ dàng tìm ra Chung Ly Nguyệt. Nàng sợ trời mưa, như thế nước mưa sẽ cuốn trôi đi những dấu vết của linh hồ để lại.

Hai linh hồ lên đến bên người Bạch Vũ Tinh, cọ cọ vào chân của nàng.

Hai người yên lặng chờ đợi, chợt thấy hai bóng ảnh bay đến đây. Hai bóng người dần dần đến gần. Người phía trước vận một bộ hắc y, đeo một quỷ diện. Người phía sau chính là nữ tử giả dạng Bạch Vũ Tinh mà ám toán Phong Diêu ở Phong Hoa sơn trang.

Quỷ diện nhân nói: „Yến nô, người lưu ở bên ngoài.” Dứt lời liền đạp cửa lao nhanh vào.

Rất nhanh, trong miếu liền truyền ra một âm thanh người: “A Nguyệt, người bị thương?”

Luyện võ chú trọng vào mục lực, nhĩ lực. So với người thường thính giác phải linh mẫn hơn. Người nói chuyện trong miếu, Bạch Vũ Tinh và Phong Diêu có thể nghe thấy được.

Chỉ nghe được âm thanh của một nữ tử nói: „Kiểm của hắc quá nhanh.” Đúng là thanh âm của Chung Ly Nguyệt.

Quỷ diện nhân nói: “Đây là ngân phiếu năm vạn hai ngàn lượng. Người cầm lấy mà dùng.”

“Ta không cần. Người nói với cha, đây là lần cuối cùng. Ta sau này sẽ không ở lại tổ chức.”

“Người không muốn, cha cũng không miễn cưỡng người. Chỉ là a Nguyệt này, mấy ngày tới, người ẩn đi mà dưỡng thương, đừng để Phong Diêu tìm được. Đối với người và với cha cũng có lợi.”

Thanh âm Chung Ly Nguyệt bỗng dừng sất nhọn: “Ta sao lại phải ẩn đi? Ta không giống người và cha, cả ngày già già yểu yểu, giấu đầu lòi đuôi, ngay cả người cũng không nhận ra.”

Quỷ diện nhân tức giận: “Người!”

“Phong Diêu đến tìm ta, một mình ta gánh chịu, không làm liên lụy đến người và cha!”

Trong miếu đổ nát có một thân ảnh, đúng là Chung Ly Nguyệt, ả nhìn thoáng qua Yến Nô, thân ảnh rất nhanh biến mất trong bụi rậm.

Phong Diêu khẩn trương nhìn cửa miếu, mắt phát quang, tay nắm chặt chuôi kiếm.

Thân ảnh quỷ diện nhân xuất hiện tại cửa miếu.

“sang” một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ, Phong Diêu đã ra tay.

Bạch Vũ Tinh cũng nhảy theo, tay cầm đao, chém về phía Yến Nô.

Quỷ diện nhân cả kinh, rút kiếm ra đỡ, lập tức cùng Yến Nô song song lùi về ngôi miếu đổ nát.

Bạch Vũ Tinh và Phong Diêu đuổi theo sát.

Quỷ diện nhân cùng Yến Nô biến mất.

Góc tường bên trong toàn mạng nhện, bụi bám đầy tượng phật, lớp sơn cũng tróc ra.

Phong Diêu bên trái, Bạch Vũ Tinh bên phải, tra xét một lần coi bên trong miếu có chỗ nào núp được không.

Không có thụ hoạch gì.

Tượng phật lớn đối diện cửa miếu có một cánh cửa nhỏ.

Phong Diêu muốn vào cửa, bị Bạch Vũ Tinh kéo lại. Nàng khom lưng bế linh hồ bên chân, đưa Tiểu Tịch giao cho chàng, nói: „Nếu có độc, nó sẽ nhắc nhở người.” Nàng cũng cẩn thận nhỏ nước tiểu của Tiểu Thủy vào, Phong Diêu cũng học nàng làm theo, rồi đi qua cửa.

Chỉ thấy bốn bước tường bên trong có khắc bốn hình phạt. Trên mặt đất có một khối đá rộng năm thước vuông.

Nơi này không có lối ra, vậy quỷ diện nhân ở đâu?

Bạch Vũ Tinh dừng trên những hình vẽ trên tường. Trên vách chúng phạt ở nhiều tư thế, có người đang nằm, người xếp bằng tụng kinh, người ngửa mặt lên trời mà múa. Cơ quan nhất định nằm trên những điều khắc này. Nàng liền đưa tay lên kiểm tra.

Lúc này, nàng cảm giác dưới chân có điều gì lạ, thân thể lập tức lún xuống.

Nguyên lai phiến đá dưới chân nàng đột nhiên hoạt động, phía dưới nền đất là một hắc động không dễ phát hiện.

Bạch Vũ Tinh hét một tiếng kinh hãi, hai tay nhanh chóng chế trụ vùng lân cận của khối đá.

Phong Diêu nghe tiếng xoay người lại, lập tức biến sắc, rồi phi tới.

Nhưng vẫn còn chậm một bước.

Khối đá hai tay Bạch đang giữ bất ngờ động, nàng rơi xuống, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong hắc động.

Phong Diêu la thất thanh: “Bạch Vũ Tinh” Tiếng la vừa dứt, phiến đá dưới chân chàng cũng đột nhiên động.

Chàng dùng hai tay nắm một phiến đá bên cạnh, định dùng lực nhảy lên.

Lại nghe hai tiếng „sưu sưu”, từ hai mắt hình một vị đang tụng kinh trên vách tường, có hai mũi tên được bắn ra! Phong Diêu mà nhảy lên, nhất định sẽ bị dính tên.

Chàng lập tức dừng lại.

Lúc này phiến đá hai tay chàng đang giữ cũng đột nhiên động. Thân hình chàng liền rơi xuống phía dưới.

Cái động này không sâu, Phong Diêu dùng khinh công cho nên không bị rơi xuống đất nhanh.

Linh hồ đột nhiên thu thu kêu loạn lên, ở trong lòng ngực của chàng làm loạn.

Phong Diêu còn chưa kịp phản ứng, thì đã hít phải một luồng hương khí.

Các chỗ này sao lại có hương khí?

Phong Diêu trong lòng rùng mình, thâm kêu không tốt, rõ ràng linh hồ cảnh báo chàng là có độc.

Không bao lâu, chàng ngất đi.

Phong Diêu bị tiếng sấm oanh oanh long long làm cho bừng tỉnh. Tiếng sấm dứt thì lại có tiếng mưa lộp lộp rơi.

Chàng mở mắt ra, phát hiện mình đã quay về nơi bốn bức tường, bốn bề là đá, chung quanh đều có cơ quan ám khí. Còn huyết đạo của chàng bị chế trụ, không thể động đậy được.

Một quỷ diện nhân đứng trước mặt của chàng.

Góc tường đối diện có một người đang hôn mê bất tỉnh, đó là Bạch Vũ Tinh. Trên người toàn những vết bầm tím, hiển nhiên vừa rồi của cũng bị rơi xuống.

Yên Nô đứng bên cạnh nàng, mắt đầy oán hận, bắt chọt đá vào bên hông của Bạch Vũ Tinh

Phong Diêu la thất thanh: “Dừng tay!”

Yên Nô liếc chàng một cái, rồi tung thêm một cước, cước này còn dùng sức hơn, ngoan độc hơn.

Quỷ diện nhân nói: “Người còn chưa quên được cái tên Mộ Dung Kỳ vô dụng kia sao?”

Mắt Yên Nô càng oán giận hơn, đá thêm một cước.

Quỷ diện nhân nhàn nhạt nói: “Đủ rồi.”

Yên Nô dừng lại, vẫn hận thù nhìn chằm chằm Bạch Vũ Tinh.

Phong Diêu thở phào, ánh mắt dừng trên người của quỷ diện nhân, nói: “Huyết án Phong Hoa sơn trang có phải do bọn người gây ra không?”

„Đúng vậy.” Quỷ diện nhân không phủ nhận.

Phong Diêu cắn răng hỏi: “Phong Hoa sơn trang có thù oán gì với người? Sao người lại hạ độc thủ như thế?”

Quỷ diện nhân không đáp, nhưng lại nói: “Người nếu không muốn Bạch Vũ Tinh chết, thì hãy đưa vật kia ra đây.”

Phong Diêu không hiểu.

Quỷ diện nhân nói tiếp: “Phong Trường Thiên đã lưu kiếm phổ lại cho người.”

Phong Diêu nhớ tới ở Phong Hoa sơn trang mọi thứ đều bị lật tung, nhất là trong phòng của phụ thân chàng, cơ hồ mỗi viên gạch tắc đất đều bị đào bới. Thậm chí ngay cả vách tường nhà kế bên của bị đục khoét.

Chàng tỉnh ra rồi hỏi: “Các người huyết tẩy Phong Hoa sơn trang chỉ vì quyển kiếm phổ kia thôi sao?”

Quỷ diện nhân đáp: “Không sai.”

Yên Nô rút kiếm, mũi kiếm để lên cổ họng của Bạch Vũ Tinh.

Quỷ diện nhân lạnh lùng hỏi: “Kiếm phổ ở đâu?”

Lúc này, trong tiếng mưa có tiếng hí của ngựa.

Quỷ diện nhân lập tức vung tay, điểm vào á huyệt của Phong Diêm, lên đến trước cửa, bật kiếm ra, ép sát vào tường.

Chỉ một lúc sao, tiếng chân dồn dập, tiếng móng ngựa vang lên, âm thanh trong miếu ngừng lại. Chỉ còn nghe người bên ngoài lẩm bẩm: „Mưa lớn như vậy, sợ lại phải trễ vài ngày rồi.” Nguyên lai người kia đang trú mưa.

Từ trong áo của Phong Diêu linh hồ Tiểu Tịch lộ đầu ra, nhảy xuống đất, phóng thẳng ra ngoài cửa. Quỷ diện nhân nhanh không muốn là kinh động người bên ngoài, nên trở mắt đứng nhìn linh hồ chạy vọt ra ngoài.

Người bên ngoài kêu “di” một tiếng, chắc là nhìn thấy linh hồ, cảm thấy kinh ngạc.

Một lát sau, lại nghe người bên ngoài cười cười: „Người cào loạn làm hỏng hết y phục rồi? Chủ nhân của người không có dạy người biết lễ phép à?”

Một lát sau, linh hồ đột nhiên xuất hiện tại cửa. Nó đứng ngay cửa, chạy ra chạy vào, rồi đứng lại ngay cửa. Cứ làm như vậy mấy hiệp.

Quỷ diện nhân trừng mắt nhìn linh hồ, cơ hồ muốn phát hỏa với nó.

Phong Diêu đột nhiên hiểu rõ, linh hồ đang muốn gọi tiếp viện, nó muốn người bên ngoài tiến vào.

Người bên ngoài quả nhiên tiếng vào. Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Quỷ diện nhân bình tức, nắm chặt kiếm.

Phong Diêu đáy lòng thở dài, linh hồ tuy lạnh lợi, nhưng không thông minh bằng người. Chỉ sợ người kia vừa tiến vào, thì sẽ bị quỷ diện nhân xuất kiếm mà kết liễu.

Một nửa chân của người kia đã qua cửa.

Đồng tử quỷ diện nhân co rút lại, một kiếm đánh xuống. Một kiếm của hắn xuất ra ở góc độ này, tốc độ thật vừa vặn. Nhưng hắn lại không có để ý linh hồ. Linh hồ đột nhiên lên đến chân người kia, nếu người kia bước thêm, sẽ đạp chết linh hồ.

Cho nên người kia cuối người xuống như tư thế cho ăn.

Kiếm của quỷ diện nhân không thể thu lại, chỉ có chém gió thôi.

Người kia thở nhẹ, “sang” một tiếng, kiếm đã ra khỏi vỏ.

Quỷ diện nhân lui về phía sau, thân ảnh theo sát vào cửa.

Người mới đến là một nam tử mặt mày sáng sủa, trên người là một bộ thanh y. Hắn nhìn lướt qua một lượt, hỏi: „Các người là ai?”

Quỷ diện nhân hỏi lại: “Người không phải đồng bọn của chúng chứ?”

Thanh y nhân ngắt ra: “Đồng bọn cái gì?”

Quỷ diện nhân nói: „Tại hạ là bộ khoái của Lục Phiến môn, bắt được một đôi thư hùng đạo tặc đã bị truy nã nhiều năm, đang truy hỏi hỏi hắn cất giấu tang vật ở nơi nào. Mới vừa rồi tại hạ tưởng đồng bọn của chúng đến đây cứu. Thật thất lễ, mong các hạ thứ lỗi.”

Thanh y nhân nhíu mày: “Sao các hạ phải che mặt, chẳng lẽ bộ khoái của Lục Phiến môn mắc cỡ?”

Phong Diêu thấy Yến Nô đột nhiên đang tìm kiếm vật gì trên vách tường phía sau. Phía sau ả là một tiểu diện phạn cầm một chuỗi niệm châu. Yến Nô đang muốn chạm vào một viên niệm châu. Nếu tay ả chạm được vào nó, có lẽ phiến đá dưới chân của thanh y nhân sẽ động, có lẽ vách tường sẽ bắn ra mũi tên.

Chàng hiểu ra, quỷ diện nhân rõ ràng đang nói dối, để gây sự chú ý cho thanh y nhân, rồi Yến Nô nhân lúc khởi động cơ quan. Chàng muốn nhắc nhở thanh y nhân, kêu hắn phải cẩn thận, nhưng một chút âm thanh cũng không thể phát ra.

Quỷ diện nhân nói: “Chỉ vì hồi nhỏ cả nhà gặp trận lửa lớn, lúc đó làm hỏng cả gương mặt.”

Ngón tay Yến Nô đã chạm được vào viên niệm châu kia.

Tâm của Phong Diêu cũng lắng xuống.

Trong sát na, Bạch Vũ Tinh nằm trên mặt đất, động đậy, rồi đá ba cước, cả ba đều trúng vào yếu huyệt của Yến Nô. Chỉ trong tích tắc, Yến Nô đã không thể cử động.

Bạch Vũ Tinh nhảy lên, cười khở nhẹ nhàng: “Hai cước của ngươi cũng mạnh đấy!”

Yến Nô cả kinh: “Ta rõ ràng đã điểm vào huyệt đạo của ngươi!”

„Ta từ lúc rơi xuống, đã biết trong đây động có độc, cho nên nín thở, không có dùng khinh công.” Bạch Vũ Tinh chỉ vào khối bầm tím trên trán, „Cho nên ta mới trở thành bộ dạng như vậy. Người điểm huyệt đạo ta, ta âm thầm vận công chống đỡ. Vì vậy chưa đầy một nén hương, huyệt đạo đã được giải khai.”

Nàng vừa nói, vừa giải khai huyệt đạo cho Phong Diêu

Khí độc có độc tính không nhẹ, tứ chi Phong Diêu vẫn còn bủn rủn vô lực.

Thân hình quỷ diện nhân chợt lóe lên, lên đến phía trước của một vách tường, dùng sức vỗ cái bàn tay của tượng Phật tổ.

Vách tường tự nhiên mở ra, quỷ diện nhân lác mình đi vào.

Bạch Vũ Tinh nhanh như tên, tuy nhiên khi bước đến gần, thì cái cửa đã đóng lại, sắc mặt biến đổi, nàng hét: „Mau, có ám khí.” Nói xong kéo Phong Diêu, hướng ra ngoài mà phóng đi.

Từ trong đôi mắt của chúng phật bắn ra vô trồn cây tên, đầu tên có màu xanh, hiển nhiên là có kịch độc.

Bạch Vũ Tinh phát tay đỡ được hai mũi, rồi phóng ra ngoài cửa.

Thanh y nhân muốn trường kiếm, chống lại tên độc từ bốn phía, đưa tay định kéo Yến Nô đang bị chế trụ huyết đạo, thì chợt phát hiện dưới chân có vấn đề. Phiến đá dưới chân hắn đột nhiên đột. Không kịp nghĩ nhiều, mũi chân thanh y nhân chạm lên một phiến đá kể bên, mượn lúc mà nhảy ra đến ngoài cửa.

Chỉ nghe tiếng la thảm của Yến Nô, hai mũi tên độc trúng ả chết dính trên tường.

Thanh y nhân biến sắc: “Người này thật độc ác, ngay cả sanh tử của động bọn mình cũng không lo!”

Bạch Vũ Tinh nói: “Hắn phóng độc tên là vì muốn giết Yến Nô.”

Thanh y nhân ngẩn ra: “Người hắn định giết không phải là chúng ta sao?”

Bạch Vũ Tinh trả lời: “Thân thể Yến Nô đã bị lộ. Quý diện nhân sợ ả tiết lộ thân phận thật của hắn, nên mới giết ả để diệt khẩu.”

Thanh y nhân cau mày: “Thân phận thật sự?”

Phong Diêu lên tiếng: “Hắn là hung thủ huyết án Phong Hoa sơn trang.”

Thanh y nhân không hiểu: “Phong Hoa sơn trang? Các hạ là?”

Phong Diêu mỉm cười: “Tại hạ Phong Diêu.”

Hai mắt thanh y nhân sáng lên: “Vân Tiêu Thành, Phong Diêu?”

Phong Diêu gật đầu, rồi nói: “Kiếm pháp của các hạ rất tinh tên, chắc là chân truyền của danh sư, chẳng hay các hạ là ai?”

Thanh y nhân đáp: “Tại hạ Vũ Văn Lãng.”

Mắt Phong Diêu không chớp: “Cổ Ảnh kiếm tông, Vũ Văn Lãng?”

“Đúng vậy” Ánh mắt Vũ Văn Lãng chuyển tới người Bạch Vũ Tinh, hỏi: “Vị cô nương này là ai?”

Bạch Vũ Tinh mỉm cười: “Tên ta là Bạch Vũ Tinh.”

Vũ Văn Lãng kinh ngạc: “Lục Phiến môn, Thiên Lý Phi Tinh.”

Bạch Vũ Tinh đáp: “Chính thị.”

Vũ Văn Lãng nhìn con linh hồ Tiểu Tịch bên chân nàng, đã dẫn hắn đến đây, hỏi: “Nó là linh hồ?”

Bạch Vũ Tinh trả lời: “Đúng.”

Vũ Văn Lãng thở dài: „ Không nghĩ lại có một con vật thông minh như thế.” Hắn chuyển đề tài: „ Hai vị vẫn chưa nhận được thiệp mời phải không?”

Phong Diêu hỏi: “Thiệp mời gì?”

Vũ Văn Lãng trả lời: “Tháng sau là đại thọ năm mươi của gia sư, đến lúc đó mời nhị vị ghé qua Kiếm Tông để chúc mừng.”

Phong Diêu cười: “Nhất định.”

Mưa ngoài miếu đã bớt, Vũ Văn Lãng tạm biệt hai người, nhảy lên ngựa, mà phi đi.

Phong Diêu nhìn Bạch Vũ Tinh hỏi: “Mộ Dung Kỳ là ai?”

Bạch Vũ Tinh đáp: “Hắn là một đại đạo độc hành. Nhưng mà huyết án Phong Hoa sơn trang hắn không có tham gia, bởi vì bốn tháng trước ta đã bắt được hắn giải vào đại lao của Hình Bộ.”

Huyết án Phong Hoa sơn trang chỉ mới xảy ra một tháng trước.

Phong Diêu hai mắt sáng rực lên: “Yến Nô vì thế mà hận ngươi, vậy ả nhất định có quan hệ với Mộ Dung Kỳ rồi. Mộ Dung Kỳ có thể biết một vài việc?”

Bạch Vũ Tinh cũng không rõ, đáp án chỉ có thể quay về Lục Phiến môn mà rõ thôi.

Bây giờ Bạch Vũ Tinh đang ở phòng thẩm tra của Lục Phiến môn, Mộ Dung Kỳ ngồi đối diện nàng.

Bạch Vũ Tinh vào thẳng vấn đề: “Người có nhận ra một nữ nhân tên là Yến Nô không?”

Mộ Dung Kỳ lạnh lùng nhìn nàng, rồi nói: “Không biết.”

Bạch Vũ Tinh sắc mặt không đổi rồi nói tiếp: “Điều này thật là lạ, tại sao trước lúc ả chết, lại gọi tên của người?”

Sắc mặt Mộ Dung Kỳ lập tức biến đổi, trường thân đứng lên, thất thanh: “Yến Nô đã chết?”

Bạch Vũ Tinh kể: “Ả chết dưới tay một quỷ diện nhân.”

Mộ Dung Kỳ nhất thời hồn phách thất lạc ngồi phịch xuống ghế.

Bạch Vũ Tinh ngưng thị nhìn hắn rồi nói: “Người nếu không muốn ả chết không minh bạch, thì tốt nhất hợp tác với ta, đem những chuyện gì mà người biết kể lần lượt cho ta.”

Mộ Dung Kỳ hung hăng đập hai tay lên bàn, rồi hỏi: “Ta nói cho người, người có thể giúp ta báo thù cho nàng ấy được không?”

Bạch Vũ Tinh đáp: “Ta sẽ cố hết sức.”

Mộ Dung Kỳ lúc này mới từ từ kể lại: “Hai năm trước Ta cùng Yến Nô gia nhập một tổ chức bí mật. Tổ chức kia có danh hiệu là U Linh. Ta chỉ gặp mặt thủ lĩnh có một lần. Tất cả thành viên trong tổ chức đều gọi y là Minh Tôn. Kiếm pháp của y...” Trong mắt của hắn lộ ra vẻ kinh hãi, rồi tiếp tục: “Ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua loại kiếm pháp đáng sợ như thế!”

Bạch Vũ Tinh trầm ngâm một chút, rồi hỏi tiếp: “Vậy người có từng thấy qua một quỷ diện nhân hay không?”

Mộ Dung Kỳ gật đầu: “Minh Tôn rất ít khi xuất hiện. Mọi chuyện lớn nhỏ đều do quỷ diện nhân, chức vị đường chủ, giải quyết hết. Tại tổ chức U Linh, chức vị Yến Nô cao hơn ta. Mỗi lần nàng làm nhiệm vụ đều theo quỷ diện nhân. Có một lần đi làm nhiệm vụ hơn hai mươi ngày mới trở về, ta lo đến phát hỏa. Ta hỏi nàng đi làm gì, thì nàng không trả lời mà chỉ nói, bí mật của tổ chức càng biết càng nhiều, thì càng nguy hiểm. Yến Nô nhất định là biết rất nhiều bí mật, nên mới bị giết người diệt khẩu!”

Bạch Vũ Tinh hỏi: “Khi nàng làm nhiệm vụ cũng không tiết lộ gì với người?”

Mộ Dung Kỳ lắc đầu: “Bất quá Yến Nô từng giao cho ta một cái hộp, bên trong có một phong thư. Nàng nói rằng, khi nàng gặp bất trắc gì, người của tổ chức tới gặp ta, thì phong thư này là bùa hộ mạng của ta.”

Hai mắt Bạch Vũ Tinh sáng lên: “Trong thư viết cái gì?”

“Ta không biết chữ.”

“Vậy cái hộp đó hiện giờ đang ở đâu?”

” Lộng Tranh của Túy Hương lâu.”

Bạch Vũ Tinh nhíu mày: “Vật trọng yếu như vậy, mà người tùy tiện giao cho người khác?”

“Yến Nô bảo ta không cần phải để cái hộp trong người, nếu không sẽ mang họa sát thân. Huống hồ lá thư đó đối với ta không có giá trị gì, cũng đối với Lộng Tranh như một tờ giấy bỏ đi.”

Vừa vào Túy Hương lâu, một vị hồng y nữ nhân mùi nước hoa nồng nặc lập tức ra tiếp đón. Mặc dù trên mặt phấn son dày đặc, nhưng nhìn kỹ lại thì tuổi không còn nhỏ.

Phong Diêu nói: “Tại hạ tên đây muốn tìm một vị cô nương.”

Hồng y nữ nhân mỉm cười: “Ai đến đây lại không tìm cô nương chứ?” Bà lớn tiếng gọi: “Lộng Tranh”

Một cô nương mình đầy trang sức niềm nở bước xuống lầu.

Lộng Tranh liếc Bạch Vũ Tinh một cái, rồi đưa ánh mắt sang Phong Diêu, nói: “Vị công tử này muốn tìm Lộng Tranh phải không?” Nói xong đưa tay lên, phất tấm lụa trên tay hướng về phía mặt của Diêu Phong.

Thân hình Phong Diêu chớp động, dờn ra xa ba thước, tấm lụa của Lộng Tranh phất vào chân không.

Nàng miễn cưỡng mỉm cười: “Công tử, người” Nàng có thể cảm giác được các cô nương khác đang chế giễu mình.

Phong Diêu cười cười: “Tại hạ là bằng hữu của Mộ Dung Kỳ. Hắn có gửi cho cô nương một cái hộp, tại hạ đến đây để lấy.” Vừa nói xong, một thỏi nguyên bảo đã đặt trên bàn.

Lộng Tranh hai mắt phát quang: “Đúng là có một cái hộp như vậy, nhưng nó với Mộ Dung đại gia cực gì quý trọng, trừ phi chàng ta đến đây để lấy...”

Không đợi nàng nói xong, Phong Diêu lại đặt thêm một thỏi nguyên bảo lên bàn.

Mắt Lộng Tranh càng sáng hơn: “Kỳ thật bằng hữu của Mộ Dung đại gia cũng không phải là người ngoài, nhưng mà...”

Biết rõ là ả đang nhân cơ hội kiểm chác, Phong Diêu chỉ có cười khổ, định từ trong ngực lấy thêm.

Bạch Vũ Tinh móc huyền thiết lệnh bài của Lục Phiến môn ra, dùng sức ném lên bàn, dọa Lộng Tranh một cái.

Nàng lạnh lùng nói: “Ta là bộ khoái của Lục Phiến môn. Mộ Dung Kỳ khai là cái hộp đó là tang vật mà hắn đã đoạt được. Người lớn mật cất giữ tang vật, đã phạm tội vương pháp, giờ phút này còn muốn kiểm chác, tội càng tăng thêm một bậc!”

Lộng Tranh thất sắc: “Trong cái hộp kia không có tang vật gì, chỉ có một phong thư!”

Bạch Vũ Tinh mắt sáng lên: “Cái hộp đó ở đâu?”

Lộng Tranh giọng run rẩy: “Trong phòng của thiếp.”

Phân nửa cái hộp màu đỏ, có khóa.

Phong Diêu chăm chú quan sát, dùng sức một cái, khóa đã bể.

Bạch Vũ Tinh đột nhiên bắt gặp thần sắc Lộng Tranh nhìn cái hộp có chút khác thường. Tâm niệm nàng động, lập tức ngăn cản Phong Diêu mở cái hộp ra.

Phong Diêu ngẩn ra.

Bạch Vũ Tinh cầm cái hộp lên, đưa tới trước mặt Lộng Tranh, nói: “Lộng Tranh cô nương, hay là cô nương mở giúp nó ra nha.”

Sắc mặt Lộng Tranh đại biến, liền về sau từng bước: “Không, không..”

Bạch Vũ Tinh từng bước tiến đến, mắt sắc như dao: “Bắt quá chỉ là một cái hộp đựng thư, nàng sợ gì chứ?”

Sắc mặt Lộng Tranh trắng bệch, không ngừng lùi về sau, lắc đầu.

Bạch Vũ Tinh xoay người đi tới phía trước cửa sổ, ném cái hộp đó xuống đường.

“Oanh” một tiếng, để lại dưới đường một cái lỗ lớn!

Sắc mặt Phong Diêu cũng thay đổi, ánh mắt chuyển hướng Lộng Tranh, hỏi: “Chuyện này là như thế nào?”

Lộng Tranh liền quỳ trên mặt đất, giọng run run: “Không liên quan đến ta, vừa rồi có một quỷ diện nhân đã đến đây đổi cái hộp, muốn ta đưa cái hộp này cho người tới lấy. Hắn uy hiếp rằng nếu ta để lộ sơ hở, hắn sẽ giết ta!”

Bạch Vũ Tinh trầm ngâm một lúc: “Cái hộp kia ở trong tay người cũng đã lâu, chắc người cũng đã có xem qua rồi phải không?”

Lộng Tranh chần chờ một chút, rồi gật đầu.

Bạch Vũ Tinh nói: “Chỉ cần ngươi kể lại nội dung trong thư đó nói gì, ta có thể không xử tội ngươi, lại bảo đảm cuộc sống nửa đời còn lại của ngươi.”

Lộng Tranh vui vẻ nói: “Cái thư đó viết....”

Lúc này, ngoài cửa sổ đột nhiên kiếm của quỷ diện nhân. Trong tay quỷ diện nhân còn có một thiết đồng màu đen.

Bạch Vũ Tinh vừa thấy thiết đồng quái dị, sắc mặt đại biến, hét lên: “Phong Thiên châm! Phong Diêu tránh mau!” Nàng lui lại năm bước, nhanh chóng đá cái bàn che trở cho Lộng Tranh đang ngậy người, rồi nhanh chóng thối lui.

Phong Diêu chưa từng thấy qua Bạch Vũ Tinh kinh hoảng như thế, tuy không biết thiết đồng là vũ khí lợi hại gì, vẫn như tia chớp hướng tới một bên bàn.

Kiếm quang ngoài cửa sổ chợt lóe, cái bàn che chắn trước người Lộng Tranh bị chém làm đôi.

Từ thiết đồng quái dị bỗng xuất một đạo màu đen, đạo màu đen lập tức lan rộng ra. Đúng là vô số độc châm màu đen. Độc châm cứng như lông trâu, bay nhanh gió. Chỉ trong tích tắc, cả khoảng không đều bao trùm độc trâm!

Quả là ám khí đáng sợ! Phong Diêu toát mồ hôi lạnh.

Độc châm vừa dứt, quỷ diện nhân phía trước cửa sổ cũng biến mất. Phong Diêu lập tức lắc mình đuổi theo.

Trên người, trên mặt, cổ họng của Lộng Tranh đều dính độc châm, máu đen từ theo châm mà chảy ra! Nàng kinh hãi gần chết, đầu giật giật, rồi miễn cưỡng nói một từ “Diêu”

Bạch Vũ Tinh hấp tấp hỏi: “Hung thủ là một người có danh tự ”diêu” phải không?”

Lộng Tranh không trả lời, mắt ả cứng đờ, ả đã chết.

Bạch Vũ Tinh buồn rầu đưa tay lên vuốt đôi mắt của ả, mắt ả đã nhắm lại.

Một lát sau, Phong Diêu phóng vào, trằm mặt lắt đầu.

Bạch Vũ Tinh nói: “Không thể nghĩ tổ chức U Linh lại có thể chế ra Phong Thiên châm.”

Phong Diêu nhíu mày: “Phong Thiên châm? Ám khí đáng sợ như thế, trước kia ta chưa từng nghe qua.”

Bạch Vũ Tinh hỏi: “Ngươi có nghe qua Thiên Sơn cư sĩ lần nào chưa?”

Phong Diêu gật đầu: “Nghe nói năm xưa lão là thiên hạ đệ nhất kiếm thuật.”

Bạch Vũ Tinh hỏi tiếp: “Vậy ngươi có từng nghe qua Túc Hoa phu nhân không?”

Phong Diêu ngần ra: “Túc Hoa phu nhân? Là ai?”

Bạch Vũ Tinh trả lời: “Bà ta là thê tử của Thiên Sơn cư sĩ. Cá tính của Túc Hoa phu nhân rất mạnh, trượng phu nổi danh như thế, bà ta không thần nhiên cam lòng. Bà ta xuất thân từ một thế gia chuyên tạo ám khí, nên tinh thông ám khí. Sau hai mươi năm tâm huyết, rốt cuộc bà ta đã chế tạo ra được một loại ám khí vô song, đó chính là Phong Thiên châm. Túc Hoa phu nhân chưa từng sử dụng nó trên giang hồ, nên người biết loại ám khí này rất hiếm. Uy lực của Phong Thiên châm rất bá đạo, Túc Hoa phu nhân lo lắng sau này nó lọt vào tay kẻ xấu, sẽ di họa vô cùng. Trước khi lâm chung bà ta đã hủy nó đi. Nhưng bà ta không đành lòng bỏ cái tâm huyết của hai mươi năm đó, liền ghi lại cách chế tạo rồi giấu đi.”

Nàng khe thở dài: “Nghĩ không ra, sau hai mươi năm, Phong Thiên châm đã xuất hiện trên giang hồ.”

Giọng của nàng rất nhỏ, phảng phất như việc truy hung thủ mất đi sự tự tin thường ngày. Phong Diêu cười nói: “Ám khí kia tuy lợi hại, nhưng chúng ta vẫn còn sống.”

Bạch Vũ Tinh chậm rãi giải thích: “Chỉ vì hung thủ không muốn giết ngươi. Để ngươi sống, bọn họ có thể bắt ngươi giao nộp kiếm phổ.”

2. H 02

Một ngày, Bạch Vũ Tinh vào một khách sạn. Mọi đầu mối vất vả tra được đều bị đứt hết, tâm tình nàng không tốt, gọi qua loa vài món, nhưng không hợp khẩu vị.

Ăn được một nửa, thì nghe được tiếng vó ngựa ngoài cửa khách sạn.

Nàng ngồi đối diện cửa chính, chỉ cần ngẩng đầu lên, dễ dàng thấy tình hình bên ngoài. Một cỗ xe ngựa dừng lại, màn được vén lên, một nam tử vận một bộ thanh y, hông đeo trường kiếm, là Vũ Văn Lăng. Hắn xuống xe ngựa, bên cạnh đang dìu một hắc y nữ tử. Nữ tử kia đang hôn mê bất tỉnh, đầu hơi nghiêng. Bạch Vũ Tinh không thấy rõ khuôn mặt ả ta.

Vũ Văn Lăng tiến vào khách sạn.

Bạch Vũ Tinh đứng lên chào: “Vũ Văn công tử, thật là xảo ngộ quá!”

Vũ Văn Lăng nghe tiếng liền quay đầu lại, rồi cũng cười: “Nguyên lai là Bạch bộ đầu.” Nói xong dìu hắc y nữ tử đó tới gần.

Bạch Vũ Tinh lúc này mới nhìn thấy gương mặt của hắc y nữ tử. Mặt nữ tử này tái nhợt, tuy không có chút máu, nhưng không làm vẻ đẹp của ả ta giảm đi, ngược lại còn làm tăng thêm vẻ mềm mại quyến rũ. Nàng không khỏi thất thanh: “Chung Ly Nguyệt!”

Chân thị đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (đập nát giày sắt mà tìm không thấy, lại tới tay không tốn tí công phu.)

Vũ Văn Lăng giật mình: “Bạch bộ đầu biết nàng ta à?”

Bạch Vũ Tinh thản nhiên: “Lão bằng hữu.. nàng ta bị sao vậy?”

Vũ Văn Lăng trả lời: “Kể ra cũng thật dài dòng. Nàng ta bị thương không nhẹ, để ta đặt nàng ta nằm nghỉ trước đã.” Hắn mở cửa một gian phòng, đặt Chung Ly Nguyệt lên giường, rồi chậm rãi kể lại mọi sự việc.

Nguyên lai, sau khi hắn cùng với Bạch, Phong hai người chia tay, rồi tới tá túc tại một khách điểm, đang định ngủ thì phòng bên cạnh có tiếng động, sau đó nghe được một người quát to: “Chung Ly Nguyệt, người chặt hai tai của ngũ đệ ta, còn chém luôn hai tay của hắn, hôm nay tính như thế nào đây!” Hắn bèn đi ra cửa, nhìn vào trong phòng kế bên, có bốn người đang vây quanh một hắc y nữ tử. Bên kia còn có một người không có lỗ tai đang đứng quan sát. Mắt người này đầy cừ hận, cần rằng nghiêng lợi dùng lời thô tục mà mắng nhiếc không ngừng. Vũ Văn Lăng đã nhận ra được năm người bọn chúng, chính là bọn đạo phi Khô Tùng Ngũ Quỷ. Bốn tên quỷ kia ra tay thật ngoan độc, càng đánh càng hăng. Còn Chung Ly Nguyệt thì sắc mặt tái nhợt, một tay cầm đao đỡ chiêu, một tay ôm ngực đang không ngừng chảy máu. Trên vũ khí của bốn tên quỷ đó đều dính máu, chứng tỏ đều đã đã thương nàng ta. Giờ phút này, khi đánh nhau, miệng vết thương bị bung ra. Hắn đã từng nghe tiếng của Lãnh Nguyệt La Sát, cùng với những việc ác mà nàng gây ra, nhưng cuối cùng không đành lòng để nàng bị táng mạng như thế, liền ra tay đánh lui bọn Khô Tùng Ngũ Quỷ. Nhưng bọn chúng không từ bỏ ý định, vẫn theo dõi hai người bọn họ. Hắn định dẫn Chung Ly Nguyệt về Cổ Ảnh Kiếm tông để dưỡng thương, cũng tránh việc Khô Tùng Ngũ Quỷ sanh sự.

Bạch Vũ Tinh thầm nghĩ: Ắ ta đêm đó định giết Phong Điều nhưng không được, lại còn bị chàng đánh trúng một kiếm, nhưng nghĩ không ra lại bị trọng thương như vậy.

Nàng trong lòng liền mừng thầm: Muốn có được tin tức của Minh Tôn cùng quỷ diện nhân, đây là một cơ hội tuyệt vời. Chỉ có điều không tiện là Vũ Văn Lăng đang bên cạnh.

Nàng động tâm, rồi nói: “Nàng ta sao vẫn chưa tỉnh, có cần gọi đại phu đến xem không?”

Vũ Văn Lăng cau mày, nói: “Thương thế của nàng ta chưa khỏi. Khô Tùng Ngũ Quỷ theo rất sát, ta không thể bỏ đi được.”

Bạch Vũ Tinh nở nụ cười: “Không phải có ta à? Người đi mời đi phu, ta chiếu cố nàng ta.”

Vũ Văn Lăng hoan hỉ: “Bạch bộ đầu rảnh vậy, thật tốt.” Hắn nào biết trong lòng Bạch Vũ Tinh có chủ ý, cảm tạ nàng, rồi xoay người đi ra.

Bạch Vũ Tinh nhìn phía sau Vũ Văn Lăng, có chút áy náy, nhưng chỉ một thoáng. Nàng liền để huyết ngữ của Chung Ly Nguyệt, ôm ả ta, rồi phóng khỏi cửa.

Một lúc lâu, trên đường cái có một người đột nhiên đứng dậy. Người này cả tay và tai đều không có, nhân mục oán độc nhìn chằm chằm Chung Ly Nguyệt nằm trong lòng ngực của nàng.

Nàng thần nhiên liếc mắt. Bàn bên cạnh có năm người, mỗi tay đều cầm một gốc khô tùng. Đó là Khô Tùng Ngũ Quỷ.

Cầm y nhân đứng bên cạnh người không tai không tay, rồi vỗ vài cái lên vai của gã, ý bảo ngồi xuống. Người không tai không tay nuốt hận ngồi xuống.

Bạch Vũ Tinh không để ý liền ra khỏi cửa, Khô Tùng Ngũ Quỷ liền theo sát nàng, không dám ra tay, giữ khoảng cách nhất định. Bạch Vũ Tinh không muốn dây dưa với bọn chúng, ra khỏi trấn, liền thi triển khinh công, phi lên cây cao bảy tám thước, mà bỏ rơi chúng lại.

Nàng đặt Chung Ly Nguyệt xuống, để ả ta ngồi trên cây, rồi giải huyết ngữ cho ả. Chung Ly Nguyệt khẽ rên một tiếng, từ từ mở mắt, vừa thấy Bạch Vũ Tinh, sắc mặt trắng bệch ra.

Bạch Vũ Tinh nhanh như gió, điểm lên hai huyết “Phù Đột” và “Cự Cốt” của ả, khiến tứ chi ả không thể cử động.

Chung Ly Nguyệt nói: “Hắn bán đứng ta?”

Vẻ mặt của ả rất kỳ quái, không phải hận, không phải lo, cũng không phải sợ, chỉ có thất vọng, đặc biệt sự thất vọng của sự tuyệt vọng.

Nữ nhân dễ dàng đoán được lòng nữ nhân.

Bạch Vũ Tinh nhìn ra Chung Ly Nguyệt đối với Vũ Văn Lăng có cảm tình không tầm thường.

Nàng cố ý thở dài: “Cái đó cũng không trách được hắn. Ta là bộ khoái, hắn hợp tác phá án, chuyện này là bình thường.”

Chung Ly Nguyệt không nói lời nào, không rơi lệ, cũng không có ý hận. Một vụn nỗi tuyệt vọng hiện lên, trong mắt nàng tựa như không còn gì, phẳng phất như là người chết.

Lời dối gạt của Bạch Vũ Tinh đã đạt được mục đích. Nàng khẳng định, Chung Ly Nguyệt đã yêu Vũ Văn Lăng.

Tâm một người nếu đã chết đi, thì từ trong miệng sẽ không lấy được tin tức nào.

Bạch Vũ Tinh cười cười: “Vũ Văn Lăng không biết quan hệ giữa ta và ngươi. Nếu không hắn không giao ngươi cho ta chiếu cố để đi tìm đại phu cho ngươi.”

Hai mắt Chung Ly Nguyệt sáng ngời, trong mắt đã có tia hy vọng.

Bạch Vũ Tinh tươi cười hỏi: „Minh Tôn là ai? Quỷ diện nhân là ai?”

Chung Ly Nguyệt cười lạnh: “Minh Tôn? Quỷ diện nhân? Chẳng lẽ ngươi hết muốn làm người, lại muốn đi làm quỷ à?”

Bạch Vũ Tinh lạnh lùng: “Cha và huynh của ngươi không phải là quỷ sao?”

Nét mặt cười lạnh của Chung Ly Nguyệt lập tức biến mất, ả nhìn chằm chằm Bạch Vũ Tinh một lúc lâu rồi mới nói: “Ngươi đã biết bọn họ, một người là cha, một người là huynh của ta. Ngươi lại muốn lấy thông tin của họ từ ta sao?”

Bạch Vũ Tinh không chút biểu tình: “Mặc kệ dùng biện pháp gì, ta cũng sẽ bức ngươi nói ra.”

Chung Ly Nguyệt lại tiếp tục cười lạnh.

Có những người, hành hạ họ, lấy mạng họ, nhưng có những cái không thể lấy từ họ, ví dụ như muốn họ bán đứng, việc này thật khó như lên trời. Bạch Vũ Tinh là loại người như thế, vì vậy nàng hiểu rõ loại người này, việc bức cung chỉ là uống phí công giết thêm một nhân mạng mà thôi.

Bạch Vũ Tinh nhíu mày, làm sao có thể bắt Chung Ly Nguyệt mở miệng?

Lúc này, phía bắc có vài tiếng mắng chửi. Đó là do những tên Khô Tùng Ngũ Quỷ đã mất dấu Chung Ly Nguyệt, không nhận được chửi trời chửi đất.

Trong lòng Bạch Vũ Tinh chợt lóe lên, đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, nhưng biện pháp này rất hèn hạ. Nàng cười có chút dữ tợn: “Người, nếu trong tay bọn Khô Tùng Ngũ Quỷ, không biết thế nào nữa đây?”

Chung Ly Nguyệt biến đổi sắc mặt: “Người không phải muốn đem ta giao cho bọn chúng chứ?”

Bạch Vũ Tinh lạnh lùng: “Người không chịu nói, còn muốn ta che chở cho người sao?”

Chung Ly Nguyệt không nhận được mắng: “Nghĩ không ra người lại hèn hạ như thế!”

“Hèn hạ?” Bạch Vũ Tinh cười to hơn, ánh mắt nàng động nhiên chuyển động: “Với cha người và huynh người trên tay dính đầy máu, cái đó cũng là hèn hạ!”

Nàng xoay người đã đi, cũng không quay đầu lại, mà nói: „Ta không đi xa. Nói hay không đều do người.”

Khô Tùng Ngũ Quỷ tìm tìm trong đám cây, mắng cả nửa ngày. Tên quỷ không tai không tay đột nhiên hét lớn: “Chung Ly Nguyệt!” Ánh mắt bốn tên quỷ còn lại nhìn theo hướng gã chỉ. Quả đúng là Chung Ly Nguyệt đang ngồi trên cây, lại không nhúc nhích.

Quỷ ngũ hận đến nổi muốn uống máu ả, ăn thịt ả, trừng mắt đi tới. Quỷ tứ kéo ống tay áo gã lại, rồi quan sát bốn phía, thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút, con ả kia có thể xuống tay.”

Cầm y quỷ gõ vào đầu quỷ tứ một cái quát: “Ngu ngốc, ả đàn bà kia đã điểm huyết đạo của Chung Ly Nguyệt, tự nhiên không phải cùng một bọn rồi. Huống hồ ngũ quỷ chúng ta lại sợ một ả đàn bà sao?” Gã hình như đã quên rằng, nếu Chung Ly Nguyệt không bị thương, mạng của chúng đã xong rồi.

Quỷ tứ vội buông tay, dạ dạ gật gật.

Quỷ ngũ tiến lên, một cước đá vào miệng ả ta, khiến ả lăn ra đất, rồi y cười to, thêm một cước vào mặt ả!

Bạch Vũ Tinh đang nằm trên một góc cây rậm rạp lá, ngón giữ và ngón trở tay phải đang kẹp một phi đao. Nàng không lo lắng với cái danh hiệu của Chung Ly Nguyệt trên giang hồ, cộng thêm tính tình của ả, chỉ cần nói ra tuyệt không sai.

Nhưng ả vẫn không mở miệng.

Môi Chung Ly Nguyệt vẫn đóng chặt, dù bị một cước ngay cổ họng, trong mắt vẫn có một tia chế nhạo. ả biết Bạch Vũ Tinh không nhận được câu trả lời, sẽ không để mình chết dưới tay Khô Tùng Ngũ Quỷ.

Một cước của Quỷ ngũ không đá trúng cổ họng của Chung Ly Nguyệt, bởi vì do có một cước nhanh hơn nên bị trật đi. Gã quay đầu, kinh ngạc: „Lão đại?”

Quỷ đại cười: “Ngũ đệ, để ả ta chết như vậy không phải là tiện cho ả lắm sao?”

Quỷ ngũ run sợ, nhưng cũng liền hưng phấn lên, rồi giọng cao thấp, nói: “Không sai, thật sự quá tiện nghi cho ả.”

Quỷ đại cúi xuống, đưa tay vuốt ve Chung Ly Nguyệt, rồi bóp miệng ả, tà đạo nói: “Quả thật là bại hoại mỹ nhân.”

Sắc mặt Chung Ly Nguyệt rốt cuộc đã thay đổi.

Quỷ đại cuồng tiếu, tay đưa xuống, nắm áo của ả, dùng sức kéo xuống một bên, rồi kéo tiếp bên kia.

Thân thể bạch ngọc đã lỏa lồ trong gió lạnh. Vết thương trên ngực nàng đã hiện ra, máu tươi không ngừng thấm ra ngoài.

Chung Ly Nguyệt rất tàn nhẫn, đối với người khác cũng như đối với chính mình. Với cá tính cao ngạo của ả, sao lại cam tâm bị sợ nhục dưới tay loại trư cầu này?

Bạch Vũ Tinh muốn giết mình, Khô Tùng Ngũ Quỷ hận mình thấu xương. ả biết rõ không có khả năng trốn thoát. ả không có thể tự cứu bản thân, nhưng ít nhất có thể tự kết liễu.

A, nếu tự kết liễu, không biết về mặt Bạch Vũ Tinh ra sao?

Vũ Văn Lăng ở đâu? Chàng có thương tâm không?

Nét mặt Chung Ly Nguyệt hiện lên một tia quyết định, cười vừa lạnh khốc, vừa thâm lương, lưỡi đưa ra chuẩn bị để hàm răng cắn xuống.

Bạch Vũ Tinh trên cây không giết mình, vì đã sớm dự liệu tình huống này, chỉ là trong lòng thâm than một tiếng. Nàng cũng không ra tay ngăn cản, bởi vì tại vị trí này, nàng có muốn cứu cũng cứu không được. Nhưng nàng tin chắc rằng Chung Ly Nguyệt sẽ không chết, vì quỷ đại tuyệt không để ả chết thống khoái như vậy.

Quả thật, quỷ đại ra tay, hai ngón tay bóp mạnh miệng Chung Ly Nguyệt, cười to: “Muốn chết, không dễ dàng như vậy!”

„Cổn!”

Khô Tùng Ngũ Quỷ nhất thời giết mình, quỷ đại đứng dậy, quát: “Ai đó?”

Bạch Vũ Tinh không trả lời, nàng không động khẩu, mà động thủ, một quyền đâm thẳng vào mặt quỷ đại. Nàng ra quyền tuy nhanh, nhưng quỷ đại cũng không chậm. Y né người tránh quyền, cũng đồng thời tay trái rút đao ra. Khi quyền của Bạch Vũ Tinh chưa thu kịp, y chém ngang hông của nàng ta.

Quỷ nhị lẳng lẽ tiến tới hai bước, vung đao lên, nhằm vào đầu nàng mà chém xuống. Bạch Vũ Tinh đưa lưng về quỷ nhị, nàng đang tập trung đối phó quỷ đại, tựa như không phát giác phía sau có tiếng động. Nét mặt quỷ nhị hiện lên một nụ cười, nhưng rất nhanh nụ cười đó lập tức biến mất, bởi vì gã phát giác đao đó đánh không phải đầu của Bạch Vũ Tinh, mà là của quỷ đại. Quỷ đại cũng phát giác ra, gã cũng đang bỏ đao người của quỷ nhị. Hai quỷ đồng loạt kêu lên, rồi thu lại đao.

Ngay khi thế công của hai quỷ chậm lại, Bạch Vũ Tinh nhảy tới giữa bọn chúng, bàn tay giơ lên. Thế công vừa dừng, ba tên quỷ còn lại nhìn thấy thanh tiểu đao bên tay trái nàng đang chế trụ đao quỷ nhị, còn tay phải thì nắm giữ mạch môn cổ tay phải của quỷ đại.

Đầu ngón tay Bạch Vũ Tinh run lên, quỷ nhị cảm thấy cổ tay tê rần, đao đã rời khỏi tay. Nàng tiếp một bước, đao đã đâm vào vai trái của quỷ nhị, đồng thời vận thêm lực bên tay phải, chỉ nghe một tiếng “ca sát”, quỷ đại hét thảm, đao cũng rơi xuống nơi đang đứng, cổ tay phải cũng quặt xuống.

Nàng nghiêm mặt nói: „Ta là Bạch Vũ Tinh, các ngươi muốn báo thù thì hãy tới tìm ta.”

Khô Tùng Ngũ Quỷ cuối cùng cũng biết nữ sát tinh trước mắt này là nữ bộ đầu của Lục Phiến môn, đỉnh đỉnh đại danh Thiên Lý Phi Tinh.

Bọn họ bây giờ chỉ có cách chạy thoát thật nhanh trong nỗi hận.

Ánh mắt Bạch Vũ Tinh chuyển sang Chung Ly Nguyệt, nói : “Người giỏi lắm.”

Chung Ly Nguyệt thản nhiên: “Ta khuyên ngươi một đao giết chết ta.”

Bạch Vũ Tinh lạnh lùng: “Ngươi nghĩ rằng ta không dám?”

Chung Ly Nguyệt nói: “Ngươi, ngươi sẽ không thể được mục đích, ngươi còn chưa đủ ác độc. Ngươi nhân từ như vậy, làm sao đấu lại cha ta?”

“Ngươi sai rồi. Ta không giết ngươi, bởi vì ngươi chưa phạm phải tội ác, cũng chưa đến lúc chết.” Bạch Vũ Tinh giải huyệt đao cho Chung Ly Nguyệt, lạnh lùng cởi bỏ áo ngoài ra đưa cho ả, xoay người phóng đi, “Về phần Minh Tôn, chỉ cần ta còn một hơi thở, sẽ cùng lão đối đầu tới cùng.”

3. H 03

Người được chúc thọ, Diêm Cung Cẩn, đường đường chính chính cùng với tân khách đàm tiếu hồ hởi.

Phong Diêu đã đến, chàng đang ngồi cạnh một vị trung niên gầy gầy cùng với một thiếu nữ mỹ lệ, đó chính là Vân Cô Hạc và Trầm Linh. Không chỉ có Vân Tiêu thành chủ, còn có trưởng môn cùng bang chủ của Võ lâm sáu đại môn phái, mười lăm bang, hai mươi bốn trại đều đã đến dự. Bạch Vũ Tinh không khỏi thầm khen thể diện của Cổ Ảnh tông chủ thật cao.

Chung Ly Nguyệt cũng tới. Buổi lễ chúc thọ phải trang hoàng sáng sủa, nhưng ả vẫn vận một y phục màu đen tối tăm. ả ngồi một mình tại một góc, chậm rãi nhâm nhi chén rượu, trừ việc nhìn Vũ Văn Lăng đang tiếp đãi tân khách, không để ý đến ai khác.

Bạch Vũ Tinh hiểu được nên cười thầm, Chung Ly Nguyệt trông không giống như chúc thọ, mà là đưa đám.

Bạch Vũ Tinh uống vài chén rồi đứng lên, xuyên qua đám đông, đi tới hậu viện Cổ Ảnh kiếm tông.

Lúc này mọi người đang uống rượu tại đại nội đường, nàng đi hồi lâu thấy một người, là một tiểu đồng.

Nàng động thân, phóng nhanh không một tiếng động đến phía sau tiểu đồng, dùng ngón tay chìa vào sau lưng nói, trầm giọng ra lệnh: “Không được la, không được quay đầu.”

Tiểu đồng cảm thấy một mũi nhọn nhọn đâm sau lưng nó, tưởng là thủy thủ, sợ đến run cả hai chân, gật đầu hoảng sợ.

Bạch Vũ Tinh hỏi: “Phòng Diêm Cung Cẩn ở đâu? Dẫn ta đi.”

Tiểu đồng kia nhanh nhẩu gật đầu. Nó dẫn Bạch Vũ Tinh qua bảy tám hàng lang, đi tới một gian phòng lớn, run giọng nói: “Chính là nơi này.” Vừa dứt lời, tiểu đồng cảm thấy bên hông tê rần, rồi ngất đi.

Bạch Vũ Tinh lẻ nó vào trong một bụi rậm, dùng hoa che lại, sau đó đi đến trước cửa, đẩy cửa rồi vào, tiếp theo là vòng tay ra sau nhẹ nhàng đóng lại.

Nàng quan sát bốn phía, bắt đầu là cái rương, đến cái tủ. Y phục treo trên giá, sách vở để trên bàn, nàng đều không bỏ qua.

Nhưng nàng cau mày, hiển nhiên là không tìm được thứ mà mình muốn.

Sau đó nàng lấy tay gõ gõ vào tường, tai thì lắng nghe. Đây là cách thường dùng của người trong giang hồ để tìm kiếm mật thất.

Vừa lúc thì đột nhiên cửa bị mở ra, một thanh âm lạnh lùng: “Nàng đang làm gì?”

Bạch Vũ Tinh cả kinh, quay đầu lại.

Phong Diêu đang đứng ở cửa, âm trầm nghiêm mặt.

Nguyên lai Phong Diêu thấy Bạch Vũ Tinh bỏ đi, rồi không chế tên tiểu đồng, để đến được phòng của Cổ Ảnh tông chủ. Chàng trên cửa khoét một cái lỗ nhỏ, để quan sát, thấy nàng đang tìm kiếm vật gì như là một tên trộm.

Thấy Bạch Vũ Tinh không nói, thần sắc Phong Diêu có chút khó chịu, rồi chàng nói: “Nàng cho ta biết nàng đang tìm gì trong phòng của Diêm tông chủ?”

Bạch Vũ Tinh trầm ngâm chốc lát, rồi trả lời: “Kỳ thật ta cũng không cần gạt người.”

Cổ Ảnh kiếm tông có một hoa viên rất rộng lớn, trong đó có nhiều cái đình, mỗi cái đình có một bàn đá, cùng bốn ghế đá.

Bạch Vũ Tinh dựa một nửa người vào cột đá, rồi kể: ” Ta trước hết nên kể cho người một câu chuyện mà đã trôi hai mươi năm nay.

Năm đó Túc Hoa phu nhân niệm phong Phong Thiên chân, đã hao tổn hết tinh lực, và qua đời. Thiên Sơn cư sĩ tâm tình cũng lạnh đi, không còn bước chân vào giang hồ nữa, ẩn cư trong Thiên Sơn, viết lại một bộ kiếm phổ gồm những sở học bình sanh. Lão có một nữ nhi, tên là Thanh Vũ, còn có thu nhân ba đệ tử. Sau khi Túc Hoa phu nhân qua đời, Thiên Sơn cư sĩ cực kỳ thương yêu nữ nhi, muốn đem kiếm phổ giao lại cho nàng. Nhưng nàng ta không thích học kiếm thuật, lão định tác hợp cho nữ nhi và đại đệ tử, người mà lão sủng ái nhất. Không ngờ Thanh Vũ lại chung tình với tam đệ tử của lão. Tam đệ tử tính tình thành thật đôn hậu, nhưng tư chất không cao, là người mà Thiên Sơn cư sĩ ghét nhất. Nhưng Thanh Vũ quyết tâm phải gả cho y, Thiên Sơn cư sĩ bất đắc dĩ đáp ứng, rồi truyền kiếp phổ cho tam đệ tử. Không lâu đại đệ tử cùng nhị đệ tử đều lập gia thất. Một năm sau Thanh Vũ hạ sanh một nữ nhi, thê tử của đại đệ tử hạ sanh một trai một gái nhưng thê tử của nhị đệ tử thì không có.

Lúc nữ nhi của Thanh Vũ lên ba, Thiên Sơn cư sĩ cũng qua đời. Đại đệ tử vẫn còn thêm thường quyền kiếm phổ, sư phụ vừa mất, hẳn không còn cố kỵ, bèn bàn với nhị đệ tử liên thủ ám toán tam đệ tử. Tam đệ tử tuy vẫn chuyên cần luyện tập kiếm phổ, nhưng tư chất quá kém, luyện hoài vẫn không tiến triển, cuối cùng chết thảm dưới tay hai vị sư huynh, kiếm phổ cũng bị đoạt đi. Đại đệ tử và nhị đệ tử tranh chấp nhau quyền kiếm phổ, rốt cuộc xé nó ra làm hai, mỗi người lấy một nửa. Nhị đệ tử sợ đại sư huynh ám toán, liền ngay đêm đó mà trốn đi. Đại sư huynh nhớ tới Thanh Vũ, muốn giết nàng diệt khẩu. Nhưng đáng tiếc thay, khi hai người tranh đoạt kiếm phổ, Thanh Vũ đã mang nữ nhi chạy xuống núi.”

Nói đến đó, Phong Diêu tâm niệm liền động, thầm nghĩ: “Bạch Vũ Tinh biết rõ như thế, chẳng lẽ nàng...”

Bạch Vũ Tinh cười nhẹ: “Người cũng đoán chính xác đó, ta chính là nữ nhi của Thanh Vũ.”

Phong Diêu đột nhiên nghĩ đến cha chàng để lại cho chàng có nửa quyền kiếm phổ, chẳng lẽ cha chàng là một trong hung thủ sát hại phụ thân của Bạch Vũ Tinh? Như vậy chàng và Bạch Vũ Tinh lại trở thành cừu nhân không đội trời chung sao? Nghĩ đến đây, chàng đột nhiên cảm giác như khối băng đè lên.

Bạch Vũ Tinh đành lo nhìn những khóm hoa, không có để ý sắc mặt đang biến hóa của chàng, nói tiếp: “Ta đoán rằng hai vị sư bá kia đã thay tên đổi họ. Ta thủy chung vẫn không hề nghe được tin tức của bọn họ. Ta vào Lục Phiến môn cũng bởi vì đó là nơi thu thập đầy đủ tin tức về giang hồ võ lâm nhất. Ta từ một tạp dịch nho nhỏ, trong ba năm đã có được bốn chữ “Thiên Lý Phi Tinh” có thể tự do xuất nhập nơi để tư liệu của Lục Phiến môn. Ta tìm tòi ba năm, rốt cục đã tra ra một chút manh mối.”

Nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Phong Diêu, ánh mắt sắc như kiếm, nói: “Cha người không phải chết vì bệnh phải không?”

Sắc mặt Phong Diêu trắng bệch, trả lời: “Thật ra cha ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, nên mới.. ” đến đây không thể nói tiếp được.

Bạch Vũ Tinh chuyển ánh mắt qua đám hoa đang nở rộ, nói: “Ta từ khối tư liệu mà tra được nhị sư bá của ta có một cừu nhân, là Phong Hoa trang chủ lúc đó, cũng chính là cha của người. Tư liệu ghi lại, Phong Hoa trang trước giờ đều tu luyện nội công, luyện quyền cước, chưa bao giờ luyện kiếm, nhưng đột nhiên cải tạo kiếm thuật, hơn nữa chiêu thức đều quý dị lợi hại, rồi được xưng danh đầu, Phong Tường kiếm khách. Mẫu thân ta đã từng xem qua quyền kiếm phổ, bà tuy không biết những điểm tinh tế, nhưng những chiêu bình thường thì nhớ rõ, và cũng đã dạy cho ta. Ta đã gặp cha người sử kiếm, kiếm chiêu đó cùng với chiêu số trong nửa quyển hạ của kiếm phổ hoàn toàn giống nhau, cho nên ta đoán chắc kiếm phổ của cha người đoạt được từ tay của nhị sư bá.”

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Kỳ thật muốn luyện kiếm phổ phải lấy nội công của Thiên Sơn phái làm trụ cột. Cha người không biết Thiên Sơn nội công, nhưng lại cố cưỡng cầu mà luyện tập. Lúc bắt đầu tuy có tiến triển nhanh, nhưng cuối cùng bị nó làm hại.

Ta nghe nói Phong Hoa sơn trang bị diệt môn, hơn nữa bên trong trang lại bị lật tứ tung lên, ta đoán là đại sư bá vì kiếm phổ mà hạ thủ, cho nên mới cầu Đại thống lĩnh giao án tử của Phong Hoa sơn trang lại cho ta xử.

Đại sư bá ta cũng có thể là Minh Tôn, vì ông ta tư chất vốn cao, lại được thêm một nửa quyền kiếm phổ, trải qua hai mươi năm tu luyện, ông ta nhất định trở thành cao thủ kiếm thuật giỏi nhất trong chốn võ lâm.

Ta tính về võ công, phương diện tuổi tác tổng hợp lại, đương kim võ lâm có thể làm Minh Tôn chỉ có hai người, một là Cổ Anh tông chủ.”

Nàng nhìn thẳng vào mắt Phong Diêu, nói: “Người còn lại chính là sư phụ ngươi.”

Phong Diêu chấn động thân hình, thất thanh: “Không thể như thế!”

Bạch Vũ Tinh lại mỉm cười: “Ta chỉ đoán thôi.”

Phong Diêu không nói, chợt nghe có một âm thanh gọi: “Phong huynh, Bạch bộ đầu.”

Chỉ thấy bên trái trường lang có hai người tiến đến, người vừa lên tiếng là Vũ Văn Lãng đi trước, còn phía sau là Tạ Phong.

Vũ Văn Lãng cười cười: “Phong huynh, mới vừa bỏ đi, mà Trầm cô nương tìm huynh khắp nơi, nghĩ không ra huynh lại ở đây.”

Phong Diêu mỉm cười: “Sư muội tại hạ đâu rồi?”

Vũ Văn Lãng nói: “Trầm cô nương và Tùy Vân thành chủ đã trở về Vân Tiêu thành.”

Tạ Phong không nhịn nổi, hỏi: “Phong huynh, có điều tra ra được tin tức hung thủ chưa?”

Phong Diêu áy náy: “Tại hạ đã từng đánh với hung thủ một lần, nhưng cuối cùng để y thoát được.”

Tạ Phong buồn bã: “Tiểu đệ cũng chẳng tìm được manh mối gì.”

Ánh mắt Phong Diêu chuyển qua Vũ Văn Lãng: “Hắc y nữ tử ngồi ở góc đó có phải là Lãnh Nguyệt La Sát Chung Ly Nguyệt không?”

Vũ Văn Lãng đáp: “Đúng vậy.”

Phong Diêu nói: “Vũ Văn huynh làm sao biết nàng ta, xin chỉ giáo?”

“Không sao” Rồi Vũ Văn Lãng kể một lược sự việc hấn và Chung Ly Nguyệt đã trải qua.

Phong Diêu trầm mặt có tia sát ý, nói: “Không đối gạt Vũ Văn huynh, thương thế của Chung Ly Nguyệt là do tại hạ gây ra.”

Vũ Văn Lãng ngăn ra: “Sao lại có chuyện đó?”

Phong Diêu kể lại: “Huyết án Phong Hoa sơn trang, cái chết của Tạ tổng tiêu đầu đều do một tổ chức bí mật có tên là U Linh gây ra. Danh hiệu thủ lĩnh tổ chức này là Minh Tôn. Còn Chung Ly Nguyệt có lẽ là thân sinh nữ nhi của Minh Tôn.”

Vũ Văn Lãng thất kinh.

Tạ Phong run giọng: “Nói như vậy, Chung Ly Nguyệt biết hung thủ sát hại gia phụ là ai. Phong huynh, chúng ta còn chần chờ gì nữa, bắt ả để tra khảo!”

Tại buổi yến tiệc, Phong Diêu đã sớm bắt gặp Chung Ly Nguyệt, muốn động thủ, chỉ là không có cơ hội, đang muốn đáp ứng, chợt Bạch Vũ Tinh ngắt lời: “Vô dụng thôi.”

Phong Diêu, Tạ Phong đều ngẩn ra. Phong Diêu nhịn không được hỏi: “Tại sao?”

Bạch Vũ Tinh chỉ nói: “Ngươi có giết chết ả, ả tuyệt không nói ra một chữ.”

Tạ Phong phản bác: “Ta không tin.”

Một tiếng hừ lạnh truyền rõ ràng vào bên tai bốn người. Chung Ly Nguyệt đã từ bên hành lang kia mà tiến lại, mắt lạnh lùng.

Tạ Phong tiến lên một bước, lạnh lùng hỏi: “Tối thật đúng lúc, ta muốn tìm ngươi đây. Là do ai giết chết cha ta?”

Chung Ly Nguyệt không thềm để ý tới y, trực tiếp hướng phía Vũ Văn Lãng mà tiến đến.

Tạ Phong chau mày, nói: “Nếu ngươi không nói, đừng trách kiếm ta vô tình.”

Chung Ly Nguyệt chỉ cười lạnh.

Tạ Phong giận giữ, vừa định rút kiếm, tay đã bị Vũ Văn Lãng đè lại.

Vũ Văn Lãng nói: “Sư đệ, đừng xúc động.”

Hắn chuyển ánh mắt sang Chung Ly Nguyệt, hỏi: “Huyết án Phong Hoa sơn trang, cái chết của Tạ tổng tiêu đầu đều do cha nàng làm ư?”

Chung Ly Nguyệt trầm mặt một chút, rồi đáp: “Đúng vậy.”

Vũ Văn Lãng thở dài, không nói nữa. Hắn còn có thể nói gì nữa đây?

Chung Ly Nguyệt nói tiếp: “Ta biết rằng ta tiếp tục ở lại đây, sẽ là khó người, ta phải đi thôi.”

Tạ Phong tránh được tay của sư huynh, tức giận: “Yêu nữ, ngươi muốn trốn sao?”

Chung Ly Nguyệt vẫn không đả hoài tới y, ả nhìn Vũ Văn Lãng, cười khe khẽ: “Bảo trọng.” Dứt lời xoay người phóng đi.

Tạ Phong hét lớn: “Đừng nghĩ có thể trốn được!” Liền phóng người đuổi theo.

Vũ Văn Lãng cũng phóng theo sau.

Phong Diêu đang muốn đi theo, nhưng thấy Bạch Vũ Tinh vẫn dựa cột đá, không có một ý định đuổi theo. Vì vậy ngừng lại, định hỏi nàng sao lại khẳng định Chung Ly Nguyệt sẽ không nói ra, thì nghe một thanh âm non nớt: “Phong Dương công tử.”

Chàng nghe tiếng run run, quay người lại, thì thấy một thanh y tiểu đồng ở ngoài đình, trong tay còn cầm một phong thư.

Chàng mỉm cười hỏi: “Tiểu huynh đệ, người gọi ta à?”

Thanh y tiểu đồng ngẩng mặt lên nói: “Người có phải là Phong Dương công tử của Vân Tiêu thành hay không?” Tên tiểu đồng này nói chuyện hàm hồ không rõ, như là trong miệng đang ngậm một cục kẹo.

Phong Diêu nói: “Nhưng Vân Tiêu thành chỉ có một Phong Diêu, không có Phong Dương.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của thanh y tiểu đồng có chút đỏ, nó nói: “Ta thuở nhỏ đầu lưỡi bị dị tật, nên nói không được rõ ràng lắm.”

Phong Diêu cười cười: “Tìm ta có chuyện gì không?”

Thanh y tiểu đồng giơ phong thư lên, nói: “Có vị tên là Trầm Linh tỷ tỷ nhờ ta gửi cho người một phong thư.”

Phong Diêu mỉm cười tiếp nhận: “Đa tạ.”

Chàng mở phong thư ra, đọc rất nhanh, rồi nhìn Bạch Vũ Tinh nói: “Sư phụ ta nhắn lại ta không cần gấp phải về Vân Tiêu thành, an tâm mà truy tìm hung thủ.”

Bạch Vũ Tinh tựa hồ không nghe chàng nói gì, chỉ đang nhìn chăm chú thanh y đồng tử, trong miệng còn lẩm bẩm: “Phong Diêu. Phong Dương. Dương, Diêu...”

Phong Diêu nhíu mày: “Sao vậy?”

Bạch Vũ Tinh mắt phát quang, nói: “Có lẽ trước khi chết Lộng Tranh không phải nói chữ Diêu, mà là Dương. Cổ họng ả bị trúng châm, nói chuyện sẽ không rõ ràng.”

Mắt của Phong Diêu cũng sáng lên, chàng nói: “Dương? Chẳng lẽ hung thủ là một người có chữ Dương?”

Bạch Vũ Tinh lắc đầu: “Chúng ta có lẽ nên dò xét Dương Vân tiêu cục?”

Phong Diêu giật mình: “Dương Vân tiêu cục không phải bị người khác hại sao? Sao nàng lại hoài nghi?”

Bạch Vũ Tinh giải thích: “Ta từ khi tiếp nhận vụ án này, cũng có đọc qua về Dương Vân tiêu cục. Tạ Phong sau khi lo xong tang sự của Tạ Chánh, thì đóng cửa tiêu cục, cho nghỉ hết tất cả tiêu sư, tranh tử thủ, tạp dịch.”

Phong Diêu nói: “Tạ Phong hàng năm phải đến Cổ Ảnh Kiếm Tông để học kiếm, làm sao còn tinh lực để kinh doanh tiêu cục? Hắn đóng cửa Dương Vân tiêu cục, không có gì là không hợp lý.”

Bạch Vũ Tinh tiếp tục nói: “Nhưng sau này tiêu sư, tranh tử thủ, tạp dịch đều mất tích hết, không ai biết hạ lạc của bọn họ ở đâu.”

Phong Diêu ngạc nhiên hỏi: “Có sự việc này à?”

Bạch Vũ Tinh đáp: “Lúc trước Tạ Phong hiểu lầm người là cừu nhân sát phụ hắn, muốn giết người báo thù. Nhưng hiểu lầm giữa người và hắn đã nhanh chóng giải quyết xong. Tổ chức U Linh đó không phải có nhiều cừu nhân sao?”

Nàng nói tiếp: “Phiêu cục giờ đây mình tranh ám đấu, vì tài vật sát hại chủ hàng chẳng phải chuyện gì mới. Minh Tôn lại đem lượng rất lớn tài vật cho Dương Vân phiêu cục áp tải, lão không sợ bí mật tiết lộ, phát sinh rắc rối sao?”

Phong Diêu trầm ngâm: “Nói như thế, Dương Vân tiêu cục có vấn đề. Bây giờ hạ lạc của người trong tiêu cục chỉ có Tạ Phong và tổng quản Quách Thiếu Hậu biết rõ.”

Bạch Vũ Tinh nói: “Ta, nếu đoán không sai, Quách Thiếu Hậu cũng đã mất tích luôn.”

Quách Thiếu Hậu quả thật mất tích.

Tạ Phong cho bọn họ biết, khi đóng cửa Dương Vân tiêu cục, Quách Thiếu Hậu cả ngày buồn bã, thương tâm, sau đó bỏ đi. Lão để lại một phong thư từ biệt, thu thập hành lý rồi hồi gia.

Trong phòng Quách Thiếu Hậu không một bóng người, rất sạch sẽ, bài biện gọn gàng, không có một vết tích đánh nhau.

Bạch Vũ Tinh quan sát tỉ mỉ, nhưng không thu thập được gì. Nàng ngưng thần suy nghĩ, sau đó gọi hai linh hồ đến.

Linh hồ ở trong phòng đi vài vòng, đánh hơi chỗ này chỗ nọ. Linh hồ Tiểu Tịch “Sư” một tiếng, rồi chạy qua cửa sổ. Linh hồ Tiểu Thủy chạy theo sau.

Bạch Vũ Tinh mắt sáng lên: “có phát hiện.”

Nàng cùng Phong Diêu theo linh hồ một đoạn. Cho đến khi hai chân mệt mỏi, linh hồ vẫn chưa dừng lại. Bạch Vũ Tinh muốn mua hai con ngựa, để hai linh hồ luân phiên dẫn đường. Sau nửa ngày trời, linh hồ đưa bọn họ quay lại Tô Châu. Xuyên qua Tô Chân thành, linh hồ dẫn bọn họ đi về hướng tây. Nơi này linh hồ Tiểu Thủy từng dẫn bọn họ đi qua.

Bây giờ Bạch Vũ Tinh và Phong Diêu cũng biết Quách Thiếu Hậu ở đâu.

4. H 04

Bạch Vũ Tinh đứng ở ngoài quan sát bốn cơ quan ở cửa thạch thất. Thông thường nàng không có sử dụng kiếm nên không có đem theo trường kiếm. Trong tay nàng chỉ là một cành cây, dài hai thước.

Từ cửa gian thạch thất đến vách tường đối diện khoảng chín trượng. Một gốc cây mọc giữ thạch thất, đường kính khoảng một thước rưỡi. Từ đó đến bức tường đối diện khoảng một tấc, cách cửa thì khoảng một trượng.

Phong Diêu đang đứng gần đó

Bạch Vũ Tinh nhìn phú điều trên vách tường, quay đầu lại nói: “Bắt đầu.”

“Được.” Phong Diêu hạ người xuống, tay ôm cự mộc.

Bạch Vũ Tinh quay đầu lại, ánh mắt dừng một nơi, tay cầm một viên đá, tay phải vận lực, ném viên đá. “Đổ” một tiếng, viên đá ném trúng bầy tay của pho tượng phật tổ.

Cự mộc được đặt trên bàn đá, nhắm hướng cái vách đang mở ra.

Phong Diêu quát: “Đi!” Song chưởng tổng cự mộc một cái, cự mộc bay vào chính xác bên trong.

Thạch bích mở ra hết cỡ, rồi khép lại bị cản trở bởi cự mộc.

Thạch bích vừa mở, thì vách tường bốn có tiếng “sưu sưu”, hơn mười mũi tên được bắn ra.

Bạch Vũ Tinh ở phía cửa, rút kiếm đánh rớt mấy mũi tên ở phía này, đợi cự mộc vào trong, liền leo lên mà đi vào. Phong Diêu rút kiếm tiến theo sau.

Hai người đi trên cự mộc, giống đi trên cây cầu độc mộc, không lo lắng những phiến đá phía dưới. Hai người một kiếm bên tả, một kiếm bên hữu, mũi tên bắn từ vách tường không thể đả thương bọn họ.

Phía sau bức tường là một mảnh đen.

Bạch Vũ Tinh tay phải đang múa kiếm, tay trái không ngừng bắn ra thiết châm hướng về phía bức tường. Nàng vừa rồi mới dùng ám khí đó là Tú Hoa châm, để phòng ngừa có người phóng ám khí. Qua khỏi bức tường, nàng phóng thêm một loạt Tú Hoa châm, xem xét chung quanh, rồi lúc này mới nhảy xuống, Phong Diêu cũng nhảy xuống theo.

Bất chợt, bóng tối đột nhiên sáng lên bởi lửa. Ánh sáng làm hai người phải nhắm mắt lại.

Mấy đạo kiếm gió từ mọi hướng mà đánh tới.

Phong Diêu nghe tiếng để định vị, trường kiếm giơ lên, đỡ được mấy đường kiếm.

Kiểm thuật của Bạch Vũ Tinh không bằng Phong Diêu. Muốn nàng nhanh chóng và chuẩn xác xuất kiếm như Phong Diêu, nàng không làm được, cũng may trong tay này có vài Tú Hoa châm. Kiếm gió từ đâu, Tú Hoa châm trong tay nàng phóng tới đó.

Cái vài tiếng động lạ, chứng tỏ có người bị dính châm.

Bạch Vũ Tinh mở mắt ra, lại có hai đạo kiếm quang hướng mặt mà chém tới, cách mặt nàng vài li. Nàng lùi lại, tránh đòn. Hai đạo kiếm quang bổ vào chân không, kiếm thế thay đổi. Một kiếm chém từ đỉnh đầu đâm xuống, một kiếm nhằm vào cổ của nàng ta. Nàng giơ kiếm lên, đỡ liền hai kiếm, rồi đứng dậy, nhanh chóng quan sát bốn phía.

Đây là một gian thạch thất, trên mặt đất đầy phiến đá, chỉ có bức tường bình thường, không có trang trí gì. Bốn phía thạch thất có bốn cây đuốc thật lớn đang cháy sáng.

Ở giữa thạch thất có năm hắc y nhân tay cầm trường kiếm. Hai người đang tập kích nàng, ba người còn lại thì đang đấu với Phong Diêu.

Nàng đang phân thần một chút, hai gã hắc y sát thủ lại đổi chiêu thế, một người dưới bên chân trái nàng, một người đánh vào tay phải nàng. Hai thanh kiếm một trái một phải cùng giáp công, nàng chỉ có một kiếm, cho nên chỉ còn cách là lui về.

Bạch Vũ Tinh lùi lại ba bước, thừa dịp lúc đó quét mắt dò xét địa thế thạch thất.

Thạch thất dài chừng sáu trượng, rộng ba trượng. Trước khi tiến vào ngôi miếu này, nàng cũng đã xem xét một lần, tất cả đều bằng nhau. Gian thạch thất này cùng với thạch thất bên ngoài giống nhau, lại cũng như ngoài miếu, cho nên phía sau nó chắc còn có thạch thất khác. Nếu Quách Thiên Hậu thật sự ở chỗ này, thì có thể đi từ trên mặt đất xuống đây.

Lúc này ở phía sau lưng Bạch Vũ Tinh có một tiếng “khách” nhẹ nhàng, âm thanh tựa hồ như ở dưới chân nàng. Nàng muốn quay đầu lại để nhìn, nhưng không thể, bởi vì hai gã hắc y sát thủ đang vẫn công kích

này, một kiếm đâm thẳng cổ họng, một kiếm vào chỗ yếu bên hông của nàng. Bạch Vũ Tinh liền giơ kiếm đỡ, nàng nhảy lên. Ngay sau lúc nàng nhảy lên, một thanh kiếm như tia chớp hướng tới ngực của nàng.

Bởi lúc nhảy lên, thanh kiếm công kích cổ họng nàng đã trở thành công kích trước ngực nàng. Chỉ nghe một tiếng “đình”, thanh kiếm của hắc y sát thủ không đâm tiếp sâu thêm được nữa.

Thân hình Bạch Vũ Tinh vừa động, hướng một bên cách đó vài bước. Nàng hơi nghiêng về phía sau. Một khối phiến đá đột nhiên chuyển động, tên kiếm thủ cầm kiếm nhanh chóng lùi về trong động.

Mới vừa rồi hắc y sát thủ công kích trước mặt chiêu thế cực kỳ sắc bén. Nhưng sát chiêu chân chính là mắt cá chân của Bạch Vũ Tinh. Hắc y sát thủ ra chiêu, dù bất luận là ai cũng không nhảy lên, vì như thế đưa ngực cho đường kiếm đâm vào. Mà Bạch Vũ Tinh lại nhảy lên, tránh được một kiếm của hắc y sát thủ mắt cá chân. Trong lòng ngực nàng có một khối thiết huyết lệnh bài, cái nói lên danh phận bộ khoái của Lục Phiến môn. Nàng nhảy lên, góc độ đều chính xác, để cái lệnh bài đỡ chiêu kiếm của hắc y sát thủ.

Nàng tránh được một đợt tấn công này không phải dựa vào võ công, mà là nhờ cơ trí, năng lực ứng biến cũng phải nói đến. Võ công Phong Diêu hơn nàng, nhưng nếu đổi lại là chàng, sẽ không thể tránh được đợt công kích này.

Thân hình Bạch Vũ Tinh chợt lóe lên, đứng ở thạch động bên cạnh, từ trong tay áo lấy ra Tú Hoa châm, phóng vào động.

Phong Diêu cũng thấy phiến đá chuyển động, kiếm thế trên tay chàng không trì hoãn, trong miệng vẫn hỏi: “Cái đó là gì?”

Bạch Vũ Tinh đáp: “Có một cái lỗ, đáy động ở hướng nam, chắc chắn hướng nam sẽ có một bí thất.”

Phong Diêu hai mắt sáng ngời.

Lúc này năm hắc y sát thủ vây công một mình chàng. Cả năm đều bằng nhau, phối hợp nhịp nhàng, làm cho người ta không tìm ra một chút sơ hở. Phong Diêu cố gắng chống đỡ kỹ lưỡng, mồ hôi đã chảy ra.

Bạch Vũ Tinh biết rõ điểm này. Vừa rồi nàng cùng hai hắc y sát thủ liên công, nàng phải cố hết sức mới ứng phó nổi. Bây giờ bên Phong Diêu là một địch năm, tình thế dĩ nhiên là khó khăn. Nhưng nàng không đi giúp đỡ, chỉ đứng thủ ở cái lỗ.

Nàng lo lắng nhất là Phong Thiên châm. Nếu có một người từ trong đáy động đi ra dùng Phong Thiên châm đánh lén, chỉ sợ bảy người trong thạch thất không ai thoát được. Minh Tôn tuyệt đối không quan tâm tánh mạng của năm tên hắc y sát thủ này.

Nàng cũng không dám tùy tiện nhảy vào động, chỉ có thể nắm chặt kiếm canh giữ gần cửa động.

Chần chờ không giải quyết được gì. Nàng đột nhiên nghe phía dưới có một tiếng hét thảm, sau đó có vài tiếng binh khí chạm nhau vang lên.

Bạch Vũ Tinh trong lòng rung mình, nói: “Ta đi xem một chút.” Không đợi Phong Diêu trả lời, nàng phóng xuống.

Nàng còn chưa chạm đất, kiếm đã huy động, liền mỗi điểm trên người đều được bảo vệ. Khi vừa chạm đất, nàng đình thủ lại, phía trước nàng, không có ai đánh lén. Nhưng thật ra, cuối cùng có hai bóng người đánh nhau.

Nàng đi tới.

Nhìn lại, thấy một hắc y nhân đang nằm dưới đất, máu chảy thành vũng, hai mắt như con cá chết, ánh mắt kinh hãi, đã tuyệt khí. Trong tay người này nắm một thiết đồng quái dị, chính là Phong Thiên châm.

Phía sau còn có một gian thạch thất, phiến đá lớn làm giường, bài biện đơn giản, trên đó còn có một cái gối tre, lại có nước sạch và thức ăn.

Giữa thạch thất có một hắc y sát thủ tay cầm trường kiếm, chiêu thế thật nhanh. Người kia tay cầm một thanh thủy thủ thẩm máu, miễn cưỡng đỡ chiêu, là Quách Thiếu Hậu. Hắc y sát thủ không ngừng tay, la lên: “Tại sao? Chúng ta bảo vệ người, người lại giết chúng ta?”

Bạch Vũ Tinh rõ ràng biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắc y sát thủ đánh lên phiến đá, một chiêu không trúng, liền lùi về, giữ cửa khẩu. Nếu Bạch Vũ Tinh nhảy xuống, hắn sẽ mượn lực rơi xuống mà đâm vào nơi trí mạng của nàng. Hắc y sát thủ cầm Phong Thiên châm canh giữ ở đây, nếu Bạch Vũ Tinh thoát qua trì kiếm của hắc y sát thủ rồi đi vào, sẽ tức khắc chết không nghi ngờ gì. Tuyệt không ai có thể tránh thoát được Phong Thiên châm.

Cho dù võ công cao tới đâu, cũng không thể vào được phía sau thạch thất.

Nhưng Quách Thiếu Hậu thừa dịp hắc y sát thủ cầm Phong Thiên châm đang tập trung đề phòng người ngoài vào, thì dùng một thanh thủy thủ cắm vào sau lưng hắn. Hắc y sát thủ đến chết cũng không tin Quách Thiếu Hậu giết hắn, cũng không rõ tại sao lão lại muốn làm vậy.

Tên hắc y sát thủ cầm kiếm nghe tiếng động đi xem xét, thấy vậy hắn liền múa kiếm xông lên, Quách Thiếu Hậu vội vàng đỡ chiêu, lại không kịp lấy Phong Thiên châm đi.

Cho nên Bạch Vũ Tinh đi vào thạch thất không có cản trở.

Nàng cúi xuống lấy Phong Thiên châm trong tay tên hắc y sát thủ đã chết. Năm ngón tay của gã đặt ngay nút phóng, phải can đảm lắm nàng mới lấy được mà không để ám khí phóng ra.

Quách Thiếu Hậu hét lên: “Bạch bộ đầu, cứu ta!”

Bạch Vũ Tinh ngưng thần quan sát Phong Thiên châm trong tay, cũng không ngẩng đầu lên, cũng không đáp lời và động thủ.

Quách Thiếu Hậu thay đổi sắc mặt, nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn biết bí mật của Minh Tôn sao?”

Bạch Vũ Tinh lúc này mới ngẩng mặt lên, nhìn thẳng Quách Thiếu Hậu, hỏi: “Ngươi thật sự biết?”

Quách Thiếu Hậu bị kiếm của hắc y sát thủ làm cho khổ sở, nhưng vẫn nói: “Minh Tôn vốn là đại đệ tử của Thiên Sơn cư sĩ.”

“Hảo”, Bạch Vũ Tinh chuyển thanh trường kiếm, đâm hướng vào hông của hắc y sát thủ. Hắn không muốn cũng phải buông tha Quách Thiếu Hậu, rút kiếm về tự vệ.

Quách Thiếu Hậu thở phào nhẹ nhõm, thối lui một trượng, không ngừng thở gấp.

Trường kiếm Bạch Vũ Tinh không chế kiếm của hắc y sát thủ trước ngực nàng. Tay trái giơ lên, trong tay đang cầm Phong Thiên châm nhắm ngay đối phương mà phóng. Hắc y sát thủ vừa thấy ám khí, liền hồn phi phách tán, cũng quên ra chiêu hóa giải. Hắn đã kiến thức qua uy lực của Phong Thiên châm. Ngón cái tay trái của Bạch Vũ Tinh vừa định ấn vào nút bấm, lại nghe Quách Thiếu Hậu hô lớn: “Đừng giết hắn!” Trong lòng nàng có chút ngạc nhiên, trường kiếm chuyển nhanh, dí vào cổ họng của hắc y nhân. Quách Thiếu Hậu chạy đến, đưa tay ra điểm huyệt đạo của hắn.

Bạch Vũ Tinh nói: “Bây giờ ngươi có thể nói.”

Quách Thiếu Hậu đáp: “Nói cái gì.”

Bạch Vũ Tinh nói tiếp: “Bí mật của Minh Tôn.”

Quách Thiếu Hậu trả lời: “Ta không phải đã nói rồi sao? Lão chính là đại đệ tử của Thiên Sơn cư sĩ.”

Bạch Vũ Tinh lạnh lùng: “Đừng giả bộ, ta cũng không có nhẫn nại nghe ngươi nói nhảm.”

Nàng giật mình nhìn những tờ giấy có vẽ hình đồ trên bàn. Nàng đi qua đó, mặc dù hình đồ không rõ ràng lắm, nhưng nàng cũng nhìn được bảy hình người đang trong tư thế múa kiếm, mỗi người là một tư thế khác nhau. Nàng chấn động, đây chính là một chiêu trong kiếm phổ của Thiên Sơn cư sĩ, ngoại tổ của nàng. Bảy hình người, bảy tư thế bất đồng, chính là biến hóa của chiêu thức đó.

Nàng nhanh như chớp nhìn chằm chằm Quách Thiếu Hậu, ánh mắt sắc như kiếm. Nàng mơ hồ đoán được thân phận của Quách Thiếu Hậu.

Quách Thiếu Hậu bị nàng nhìn như vậy có chút run sợ, không khỏi cúi đầu, trong mắt biến đổi không ngừng. Cả một hồi lâu, ông ta ngẩng đầu lên, rồi hỏi: “Ngươi có thật là nữ nhi của Thanh Vũ không?”

Bạch Vũ Tinh xác nhận: “Đúng.”

Quách Thiếu Hậu như đã hạ quyết tâm rồi nói: “Ta có thể cho người biết ai là Minh Tôn, nhưng người phải đáp ứng ta ba điều kiện.”

Bạch Vũ Tinh lên tiếng: “Nói đi.”

Quách Thiếu Hậu nói: “Điều đầu tiên, người và Phong Diêu không được giết và đả thương ta.”

Bạch Vũ Tinh đáp: “Ta đồng ý.”

Quách Thiếu Hậu chưa chịu: “Cái này chỉ do người nói, còn Phong Diêu?”

Bạch Vũ Tinh lạnh lùng: “Hắn cùng người không cừ oán, vì sao phải giết người?”

Quách Thiếu Hậu sững sốt, rồi gật đầu: “Điều thứ hai, các người phải bảo vệ an toàn tính mạng cho ta.”

Bạch Vũ Tinh không chần chừ: “Hảo, còn điều thứ ba?”

Ánh mắt Quách Thiếu Hậu chuyển sang Phong Thiên châm trong tay nàng, rồi ông nói: “Thứ ba, cái ám khí này đưa cho ta. Sau này Minh Tôn kiếm ta, ta cũng có vũ khí phòng thân.”

Bạch Vũ Tinh suy nghĩ một lát, rồi đặt Phong Thiên châm lên bàn, nói: “Nói xong rồi, cầm lấy đi.”

Quách Thiếu Hậu tham lam đưa mắt nhìn trên ám khí mấy lần, rồi thở dài: “Kỳ thật ta vốn lại nhệ đệ tử của Thiên Sơn cư sĩ, còn Minh Tôn là đại sư huynh của ta.”

Tuy đã sớm biết được, nhưng từ trong đáy lòng của nàng vẫn xuất hiện một cổ hận ý, tay nắm chặt lại.

Quách Thiếu Hậu thấy ánh mắt nàng như thế, không khỏi đề phòng, lùi về sau một bước.

Bạch Vũ Tinh hít một hơi sâu, rồi thở ra, sau đó tay nắm chắc đó thả lỏng, rồi lên tiếng. “Nói đi.”

Quách Thiếu Hậu lấy lại bình tĩnh: “Việc phát sinh ở Thiên Sơn năm đó, Thanh Vũ sư muội có lẽ đã kể cho người rồi, cho nên ta không kể lại.

Ta đoạt được một nửa quyển kiếm phổ, thứ dịp sư huynh sát hại mọi người trên núi để diệt khẩu, ta trốn xuống núi. Nhưng lại không nghĩ lại sẽ đầu nhập sự môn trước khi kết oán với Phong Trường Thiên. Phong Trường Thiên là trang chủ của Phong Hoa sơn trang tại Tô Châu. Phong Trường Thiên xuất hiện ngay tại chân núi. Ta biết thiên hạ không thể trùng hợp như vậy. Dĩ nhiên ta biết sư huynh không giết được ta, liền đưa tin cho Phong Trường Thiên bảo hắn giết ta, đoạt lại kiếm phổ. Ta sao lại có thể y toại nguyện? Phong Trường Thiên với ta lúc đó là bất cọng đái thiên, kiếm phổ dù sao cũng phải đưa cho sư huynh, không bằng giao cho hắn. Dù sao kiếm phổ đối với ta không có ích gì, cho hắn cũng không sao. Nhưng...”

Lão nét mặt co giật: “Sau khi hắn lấy được kiếm phổ không có giết ta, nhưng lại phế bỏ kinh mạch hai tay của ta, làm ta cả đời không cách nào dùng kiếm.”

Một lúc lâu, Quách Thiếu Hậu mới đề nén lòng hận xuống, kể tiếp tục: “Năm năm trước, ta gia nhập một tổ chức có tên là U Linh. Ta chỉ là thành viên cấp thấp nhất, bởi vậy, thủ lĩnh với cái danh xưng là Minh Tôn, ta chưa bao giờ gặp qua lão. Sau đó ta được điều qua làm tổng quản của Dương Vân tiêu cục, ta mới biết nguyên lai tiêu cục này là một chi khác của tổ chức. Tổ chức U Linh tẩy huyết tiền trang hay đồ trang, tất cả tài vật đều do Dương Vân tiêu cục áp tải. Trên giang hồ chỉ có tiêu cục có thuyền lớn mới không bị hoài nghi.”

Bạch Vũ Tinh trầm ngâm hỏi: “Tạ Phong cũng là người của tổ chức?”

Quách Thiếu Hậu lắc đầu: “Tạ Chánh đều đối gạt Tạ Phong. Tạ Phong nếu còn ở tiêu cục, việc làm của tổ chức cũng không tiện, cho nên Tạ Chánh đưa hắn đến Cổ Ảnh Kiếm tông học kiếm từ rất sớm. Nhưng lòng tham của Tạ Chánh quá lớn, không hài lòng về phần lợi được chia, cho nên những năm gần đây một mình làm vài vỏ lớn, khiến cho hào khách giang hồ để ý đến. Vì thế cấp trên đã định trừ khử y. Từ lúc Phong Hoa sơn trang gặp chuyện, ta mới bắt đầu hoài nghi Minh Tôn chính là đại sư huynh.”

Ông lộ ra một tia kinh hãi cực độ, giọng run rẩy: “Không nghĩ tới buổi tiệc chúc thọ của Diêm Cung Cẩn, ta gặp lại hắn!”

Bạch Vũ Tinh mắt mở to, hỏi: “Là ai?”

Quách Thiếu Hầu đáp: “Phong Diêu chỉ sợ rằng nằm mơ cũng không nghĩ ra, người sư phụ mà hần vạn phần kính ái lại là cừu nhân không đội trời chung với hần!”

Bạch Vũ Tinh mắt dịu lại, tay nắm chặt quyền, rồi nói: “Vân Cô Hạc là Minh Tôn?”

Quách Thiếu Hầu đáp: “Không sai. Ta trong lòng biết y nhất định không tha cho ta. Bằng vào võ công, thể lực cùng thủ đoạn, ta không có cách nào trốn thoát. Ta chủ động đi tìm hần đáp ứng chép lại nửa quyển kiếm phổ cho hần, cho nên hần mới không giết ta. Trên người ta có hương liệu, để trên đường lưu lại mùi thơm. Mùi này cực nhẹ, người thường không thể ngửi được, nhưng không thể gạt được cái mũi của linh hồ.”

Lão dứt lời, đi qua muốn lấy Phong Thiên châm. Bạch Vũ Tinh nhanh như gió, đưa tay giữ lại.

Quách Thiếu Hầu sắc mặt biến đổi, nói: “Người không giữ lời?”

Bạch Vũ Tinh đáp: “Trước tiên cùng ta đi Vân Tiêu thành, để đổi chất với Vân Cô Hạc.”

Quách Thiếu Hầu hốt hoảng lui lại về sau: “Ta không đi. Lần này hần nhất định không tha cho ta.”

Bạch Vũ Tinh nói: “có Phong Thiên châm, người còn sợ à?”

Quách Thiếu Hầu sắc mặt trắng bệch: “Người không biết kiếm của hần nhanh bao nhiêu. Dù uy lực của Phong Thiên châm cực lớn, nhưng chỉ sợ ám khí chưa bắn ra, kiếm của hần đã chặt đứt tay người rồi!”

“Nhanh như vậy sao?” Bạch Vũ Tinh trầm ngâm, rồi rút tay về: “Cũng được.”

Chẳng biết Phong Diêu giờ thế nào. Tuy có lo lắng, nhưng Bạch Vũ Tinh sẽ không xúc động mà trợ giúp chàng. Sau khi có được Phong Thiên châm, Quách Thiếu Hầu có thể từ một con cừu biến thành một con sói. Nàng bây giờ muốn phòng ngừa con sói đột ngột dở chứng này.

Quách Thiếu Hầu lấy được Phong Thiên châm, rồi đem cất trong lòng ngực, đi tới trước hắc y sát thủ đang bị điểm huyệt, hung ác hỏi: “Tài bảo của Minh Tôn ở chỗ nào?”

Bạch Vũ Tinh trong lòng cười lạnh: Mới vừa rồi lão ngăn cản mình giết tên sát thủ này nguyên lai là như vậy.

Hắc y sát thủ trừng mắt nhìn Quách Thiếu Hầu, nhưng không trả lời.

Quách Thiếu Hầu trầm mặt xuống, đột nhiên đánh một quyền vào mặt hần. Hắc y sát thủ đang đứng liền ngã xuống, mũi bị bể, máu chảy ròng ròng. Quách Thiếu Hầu cúi xuống, thanh thủy thủ dính máu đang kề cổ hắc y sát thủ, hung tợn nói: “Ồ đâu!”

Hắc y sát thủ không lên tiếng, nhưng mắt lại xuất hiện một tia sợ hãi. Hần đột nhiên hiểu rằng có nói cùng sẽ chết. Không nói, Quách Thiếu Hầu sẽ không tha cho hần. Còn nói, Quách Thiếu Hầu sẽ lưu cho hần một con đường sống. Ngày sau, nếu rơi vào tay Minh Tôn, chỉ sợ mình sẽ chết thảm hơn.

Quách Thiếu Hầu đã sớm không nhịn được, trong mắt hung quang đại thịnh, cổ tay vừa chuyển, thanh thủy thủ đã cắm vào mắt trái của hắc y sát thủ!

Hắc y sát thủ kêu thảm, giống như dã thú bị giết chết.

Quách Thiếu Hầu vẫn nói: “Nói mau!”

Bạch Vũ Tinh không nhịn được nói: “Người nói, ta thả người đi.”

Hắc y sát thủ khuôn mặt biến đổi, mồ hôi lạnh chảy ra, run giọng: “Thật sao... thật sao?”

Tranh thủ sống lâu một khắc là tốt rồi.

Bạch Vũ Tinh nghiêm nghị gạt đầu.

Hắc y sát thủ dừng một chút, rồi cuộc nói: “, góc tường... vò rượu thứ tư.... Có một cái chìa khóa... chìa khóa cắm vào có lỗ ở góc giường.... quay ba vòng sang trái, cái chìa khóa... dừng lại, rồi quay năm vòng ngược lại sang phải, mặt thất sẽ mở ra. Đợi một mũi tên.... bắn ra, có thể.... an toàn tiến nhập mặt thất.”

Quách Thiếu Hầu hăm dọa: “Người một chữ không đúng, ta sẽ cho người muốn chết không được, muốn sống cũng không xong!”

Lão đi đến, dời hết thứ đồ ăn thức uống sang một bên, rồi để ý vào rượu thứ tư, đập nát. Bên trong quả thật có một chìa khóa dài gấp ba lần so với cái thường, hình dạng có chút khác thường. Cái chuôi chìa khóa lộ ra ngoài nhưng màu sắc so với vỏ rượu y hệt nhau. Nếu không đập bể vỏ rượu, sẽ không phát hiện được nó.

Quách Thiếu Hầu để mọi thứ trên giường sang một bên, quả thật góc giường có một cái lỗ nhỏ. Nếu không phải hắc y sát thủ nói, thì ai cũng nghĩ nó là có ổ của chuột.

Lão lấy chìa khóa đặt vào trong lỗ, trái xoay ba vòng, chìa khóa dừng lại, phải xoay năm vòng. Sau đó lão cảm giác phiến đá dưới chân chuyển động. Lão cả kinh, vội vàng nhảy ra. Phiến đá đó chậm rãi hạ xuống, được một tấc, thì cái phiến đá bên cạnh, lộ ra một cái lỗ, chỉ nghe một tiếng “sưu”, một mũi tên được bắn ra. Mũi tên không có bay vào trong thạch thất, mà quay trở ngược lại, về sức mạnh của nó, có thể hình dung được.

Bạch Vũ Tinh có chút rõ ràng vì sao cái ngôi miếu này dù đổ nát bị bại lộ, U Linh tổ chức vẫn không bỏ nó.

Quách Thiếu Hầu không lập tức chui vào, nhìn hắc y sát thủ, rồi mang hắc y đặt ở trên cái lỗ.

Nét mặt hắc y sát thủ vô cùng lo sợ, thất thanh hét: “Không!” Thanh âm vừa dứt, ngực của hắn bị dính một mũi tên! Một chốc, một tiếng lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể hắn, cũng ngay tại điểm mũi tên bắn vào

Quách Thiếu Hầu hừ lạnh: “Đã biết người không thành thật mà!”

Lão đợi một lúc, thấy động không còn tên bắn ra nữa, mới đưa thi thể của hắc y sát thủ ra ngoài, lấy một ngọn đèn trên bàn, nhảy xuống cái lỗ.

Bạch Vũ Tinh cũng nhảy xuống theo.

Căn mật thất này rất nhỏ, chỉ có một trượng vuông, phía góc có được ba cái rương lớn.

Quách Thiếu Hầu đá hỏng cái cơ quan bắn tên, rồi mở một cái rương ra. Trên châu ngọc thạch trong đó đều phát quang, sáng còn hơn ánh sáng của ngọn đèn.

Bạch Vũ Tinh mở hai rương còn lại, đúng là đầy ắp hoàng kim trong đó!

Hoàng kim châu báu này có lẽ là của Phong Hoa sơn trang.

Quách Thiếu Hầu đăm đăm hai mắt, tay run nhè nhẹ. Với số châu báu này, ăn một đời người cũng không hết. Lão đặt ngọn đèn lên một chỗ, rồi cởi áo ngoài ra là bọc, đựng hoàng kim châu báu, cho đến khi không thể nhét thêm nữa.

Bạch Vũ Tinh lạnh lùng nói: “Nếu đụng với người của U Linh tổ chức, người đem mấy cái này không lẽ muốn chết sao?”

Quách Thiếu Hầu không để ý lời của nàng, bao lại cái bọc, rồi nhảy lên, đang muốn thoát ra ngoài, đột nhiên lại rơi xuống, sắc mặt kịch biến. Bạch Vũ Tinh nhìn thấy hai bàn tay lão bị biến đổi thành màu đen. Trên hoàng kim châu báu có độc! Sắc mặt nàng khẽ biến đổi, nhảy tới điểm huyết đạo trên hai tay của lão, nhưng vẫn không ngăn được độc thể, màu đen nhanh chóng lan tỏa lên phía trên cổ, rồi trên mặt lão. Quách Thiếu Hầu lộ thần sắc làm cho người khác phát sợ cực kỳ. Lão hai tay ôm cổ họng, phát ra hai tiếng “lạc lạc”, rồi giãy dụa một lúc, ngã người xuống đất, hai mắt lờ lờ như con cá chết!

Độc này thật sự kinh người!

Nguyên bốn Quách Thiếu Hầu là người có thể chứng minh Vân Cô Hạc là Minh Tôn. Bạch Vũ Tinh có thể trở về Lục Phiến môn điều động cao thủ truy bắt Vân Cô Hạc, hiệu triệu cho quần hùng võ lâm biết, như thế là cho lão thân bại danh liệt.

Bây giờ người làm chứng đã chết, tất cả kế hoạch đều bị phá hủy.

Bạch Vũ Tinh thân mềm nhũn, chán nản ngồi xuống.

“Bạch Vũ Tinh.” Chẳng biết bao lâu, từ cửa động truyền đến thanh âm lo lắng của Phong Diêu.

Bạch Vũ Tinh lúc này mới hồi phục lại tinh thần, không có đáp ứng một tiếng.

Phong Diêu tự động nhảy xuống cái động, vừa thấy thân hình bất động của Quách Thiểu Hầu, sắc mặt biến đổi: “Lão đã chết?”

“Ừ.” Bạch Vũ Tinh ngẩng đầu, lúc này thấy Phong Diêu mình mẩy đầy máu, cũng không biết là của chàng, hay là của hắc y sát thủ, “người bị thương?”

Phong Diêu nói: “Không có gì đáng ngại. Quách Thiểu Hầu có nói gì không?”

Bạch Vũ Tinh yên lặng hồi lâu rồi trả lời: „ Minh Tôn là... sư phụ người.”

Phong Diêu thân hình chấn động, run giọng nói: “Nàng nói đùa phải không? Nàng đang nói giỡn!”

Bạch Vũ Tinh không lên tiếng, ánh mắt ngưng trọng.

Phong Diêu sắc mặt trắng bệch, hét to một tiếng điên cuồng, thân thể phi thẳng lên, nắm cửa động mà phóng đi.

“Phong Diêu.” Bạch Vũ Tinh muốn đuổi theo, nhưng ngừng lại một chút, thở dài, rồi lấy Phong Thiên châm trong lòng ngực của Quách Thiểu Hầu ra, để vào trong tay áo.

Một linh hồ nhảy xuống động. Tiểu Thủy lên đến gần, nhảy lên phía trên cái rương, ngửi ngửi số châu báu, lập tức chạy lùi về đến bên chân Bạch Vũ Tinh.

Bạch Vũ Tinh ẵm linh hồ Tiểu Thủy lên, rồi nhảy khỏi động.

Ngôi miếu đồ nát, thạch thất, mật thất đều có dấu vết chết chóc.

Nhưng mật thất để tàng bảo thì không có mở lâu, „khách” một tiếng, vách tường phía tây mật mở lên, thoải nhìn đó là một cánh cửa. Vách tường dừng lại.

Sau vách tường có một người. Người này ngồi trên ghế, mang một cái mặt nạ bằng đồng, chỉ lộ ra đôi mắt. Y không làm gì, cũng không nhìn gì, chỉ lẳng lặng ngồi yên, như là đang đợi gì đó.

Chẳng bao lâu, Quách Thiểu Hầu đang nằm trên mặt đất đột nhiên cơ giật một trận, ngồi dậy, nước bọt trào ra khỏi miệng, thở dốc một cái, nhìn người ngồi trên ghế nói: “Sư huynh, Bạch Vũ Tinh có tin Vân Cô Hạc là Minh Tôn không?”

Người ngồi trên ghế “ừ” một tiếng.

Minh Tôn! Y mới đức thật là Minh Tôn!

Quách Thiểu Hầu cười to: “Linh hồ truy tung? Hừ! Bạch Vũ Tinh lần này là do quá thông minh. Bạch Vũ Tinh, Phong Diêu, lại còn Phong Thiên châm, việc đối phó Vân Cô Hạc chắc thắng được ba phần, nay nếu có Phong Thiên châm đánh lén, thì lên tám phần. Bạch Vũ Tinh dù chánh nhân quân tử đi nữa, nhưng vì báo thù, tất sẽ không quang minh chính đại mà khiêu chiến. Vân Cô Hạc chết đi, thiên hạ còn người nào có thể cùng người tranh hơn thua? Diễn một màn kịch này, ta chỉ cần mười vạn lượng, xem ra cũng công đạo rồi.”

Lão nói nhiều như vậy, nhưng Minh Tôn không có trả lời. Chỉ có ánh mắt Minh Tôn kỳ quái, phảng phất một tia tiếu y.

Đợi Quách Thiểu Hầu nói xong, Minh Tôn mới chậm rãi nói: “Hai mươi năm trước, ta đã từng nói qua với người, đừng bao giờ tự đắc quá sớm, có rất nhiều chuyện dù người thông minh cũng không thể ngờ tới. Nhìn bộ dạng của người kia, người vẫn chưa có thông suốt gì cả.”

Quách Thiểu Hầu sợ run, đang muốn mở miệng, mắt Minh Tôn đột nhiên có một tia kinh dị, thấp giọng cảnh báo: “Im lặng!” Một chuông phách không, chuông đánh ra, ngọn đèn bị dập tắt.

Một lúc, từ cửa động truyền đến thanh âm người: “Ngọn đèn sau lại bị tắt nhanh vậy, vẫn còn dầu trong đó mà?”

Quách Thiếu Hầu nghe được đó là âm thanh của Bạch Vũ Tinh, trong lòng thầm kêu khổ, nếu nàng thấy mình chết đi sống lại, Minh Tôn sẽ dùng kế mượn đao giết người, món tiền mười vạn lượng của mình cũng trở thì bọt nước.

Lão đang suy nghĩ, cửa động đã có ánh lửa.

“Quách tổng quản, người diễn thật không tệ.”

Minh Tôn trầm giọng hỏi: “Người làm sao nhìn ra được?”

Bạch Vũ Tinh trả lời: “Diêm tông chủ, thành thật mà nói kế sách của người không sai. Ta cái gì cũng nhìn không ra. Nhưng ta là bộ khoái, lương bổng lại ít, cho dù sổ châu báu có dính độc thì cũng là châu báu. Ta vốn quay về lấy một ít.”

Trầm ngâm hồi lâu, Minh Tôn mới chậm rãi nói: “Ta đã quá xem thường người.”

“không dám, không dám.” Bạch Vũ Tinh thở dài, “Ta trước kia không nghĩ tới Tạ Phong là quý diện đường chủ. Tạ Chánh bị chết dưới tay của U Linh tổ chức, Tạ Phong lại muốn báo thù cho phụ thân, nhưng ai lại có thể nghĩ rằng hung thủ là một đứa con hiếu thuận như Tạ Phong? Một kế hoạch trừ khử Tạ Chánh đang muốn bành trướng thế lực, cũng là để che khuất thân phận Tạ Phong. Phong Diêu, Tạ Phong cùng ta trở thành người có chung kẻ thù, cho nên có việc gì cũng nói cho nhau nghe. Như vậy hành động của ta cùng Phong Diêu, người nắm rõ trong lòng bàn tay. Quả thật là một tên trùng ba điều. Nhưng ta cũng không nghĩ ra được, làm sao người có thể yêu cầu Quách Thiếu Hầu diễn màn kịch này?”

Ánh mắt Minh Tôn chuyển hướng Quách Thiếu Hầu, cái vẻ kỳ quái này đã lần nữa hiện ra. Sau đó lại chậm rãi nói mười cái tên. Mỗi cái tên y nói, sắc mặt Quách Thiếu Hầu trắng bệch ra. Sau khi nói xong mười cái tên, mặt Quách Thiếu Hầu như tro tàn.

Quách Thiếu Hầu kinh hãi: „Nguyên lai... nguyên lai, người..... đã sớm biết!”

Đây là câu nói cuối cùng của lão.

Bạch Vũ Tinh đã hiểu rõ ràng.

Quách Thiếu Hầu đã đem bí mật của Minh Tôn nói cho mười người khác nhau biết. Lão tự cho là có như thể lão có thể ra điều kiện với Minh Tôn. Cho đến trước khi chết, lão mới biết mình ngu xuẩn, liền cười điên dại!

Minh Tôn nói: “Người có biết trên giang hồ có một loại người thống khổ nhất, bi ai nhất không?”

Bạch Vũ Tinh run sợ, không hiểu tại sao Minh Tôn lại hỏi đến vấn đề kỳ quái như vậy.

„Là loại nào?”

Đáy của thạch động, không có một câu trả lời một hồi lâu.

Bạch Vũ Tinh cũng không đi qua khỏi cửa động mà dò xét, bởi vì nàng hết sức nghi kỵ kiếm của Minh Tôn, không dám tưởng kiếm thế của y đạt đến mức độ nào. Lúc này đáy thạch động không có tiếng trả lời, nàng giật mình, nắm chặt Phong Thiên châm, bay nhanh qua cái cửa động liếc nhìn một cái.

Minh Tôn vẫn ngồi yên lặng.

Bạch Vũ Tinh thở phào nhẹ nhõm: “Là loại nào?”

“Người biết quá nhiều bí mật mà không nên biết.”

Bạch Vũ Tinh kinh hãi thất sắc, cái thanh âm rõ ràng là truyền từ phía sau lưng nàng. Nàng hoảng sợ, rồi xoay người, chỉ thấy cổ tay tê rần, sau đó là một cặp mắt dữ tợn của một người đeo mặt nạ đồng.

Minh Tôn!

Bạch Vũ Tinh dùng hết khí lực, muốn nhấn nút phóng Phong Thiên châm ra, nhưng tay phải không nghe lời nàng.

Nàng kinh nghi vô cùng, Minh Tôn sao lại có thể đến đây mau như vậy.

Minh Tôn từ con mắt nghi hoặc của nàng, đưa tay nắm vạt áo của nàng. Bạch Vũ Tinh vừa nhảy xuống, chạy lên “minh tôn” đang ngồi trên ghế, cả ngày không động đậy gì, cái mặt nạ bằng đồng cũng rơi xuống.

Người gỗ! Minh Tôn trên ghế là một người gỗ!

Bạch Vũ Tinh tứ chi như rã rời, nàng hôn mê đi, chỉ có nghe thấy: ” Bởi vì người như vậy thường sống không lâu.”

5. H 05

Bạch Vũ Tinh từng nói qua: Không có linh hồ, cũng không có Thiên Lý Phi Tinh.

Dựa vào truy tung thuật của linh hồ, nàng tiếp nhận nhiệm vụ chưa lần nào bị thất bại. Đây là chẳng phải bí mật trên giang hồ. Nhưng có rất ít người biết linh hồ của nàng là số một, nó có thể phát hiện ra độc.

Linh hồ Tiểu Thủy ngửi qua số châu báu, rồi ra ý nói lại cho nàng biết độc trong số châu báu đó không phải là độc trí mạng.

Quách Thiếu Hầu bị dính độc này, không thể chết được.

Nàng hoài nghi, nhưng dấu diễm nét mặt. Rồi nàng chạy theo Phong Diêu, nói cho chàng biết.

Muốn biết đáp án thì phải trở lại ngôi miếu đồ nát.

Bạch Vũ Tinh giao linh hồ Tiểu Tịch cho Phong Diêu, rồi nói: „ Ta đi dò xét một cái, nếu ta không có quay trở về, người phải cẩn thận với Diêm Cung Cẩn và Tạ Phong.”

Nàng đã không quay trở lại.

Cửa đột nhiên bị mở ra, một trung niên đi vào.

Phong Diêu cúi người chào: „Sư phụ.”

Vân Cô Hạc trong lòng ngực lấy ra một phong thư, mỉm cười: „ Đây chiến thư, con đem đến cho Cổ Ảnh Kiếm Tông.”

Cái này thật sự là một chiến thư không thể đơn giản hơn:

„ Diêm Cung Cẩn huynh,

Ngày một tháng chín, tại Lạc Nhật nhai, quyết chiến.

Vân Cô Hạc.”

Chiến thư được phát đi, Trầm Linh dẫn một nhóm Vân Tiêu thành đệ tử đóng tại Lạc Nhật nhai, để xác định U Linh tổ chức không có ở đó giả trò.

Các lộ giang hồ hào kiệt đều đi đến Lạc Nhật nhai, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội xem trận quyết chiến chờ đợi hai mươi năm qua.

Dưới chân núi, thì nhiều đồ trường mở ra để đánh cược kết quả của cuộc quyết chiến.

Ngày một tháng chín.

Con đường hướng đông tập nập, mọi người hướng về Lạc Nhật nhai mà đi lên.

Phong Diêu nhìn bốn phía, thầm nghĩ: „Cố rất nhiều hào kiệt nơi đây, Diêm Cung Cẩn không thể da mặt dày mà xuất âm chiêu, sẽ quyết đấu công bình.”

Chợt nghe một cái thanh âm: „Phong huynh” Phong Diêu quay đầu lại. Vũ Văn Lãng mỉm cười đi tới, bên cạnh hắn là Chung Ly Nguyệt. Thần sắc cao ngạo của ả cũng giảm đi nhiều.

Vũ Văn Lãng nhìn mọi chỗ, cười hỏi: „Tại sao không thấy Bạch bộ đầu?”

Phong Diêu nhất thời buồn bã, mi hiện lên một nỗi ưu tư: „Nàng ở đâu ngay cả tại hạ cũng không biết.”

Chàng nhìn Chung Ly Nguyệt, ánh mắt đột nhiên sắc lên: „Nhưng Chung Ly cô nương có lẽ biết.”

Chung Ly Nguyệt nhú mày.

Vũ Văn Lãng ngăn ra, nhưng liền sau hiểu ra Bạch Vũ Tinh nhất định đã rơi vào tay Minh Tôn, nhân tiện nói: „A Nguyệt nàng ta không biết. Mấy ngày này nàng ở Cổ Ảnh Kiếm Tông dưỡng thương, không có đi ra ngoài lần nào.”

Phong Diêu nhìn chằm chằm Chung Ly Nguyệt, rốt cục cũng nhu hòa lại, hỏi: „Tạ Phong ở đâu? Hắn không có tới à?” Chàng nói tên Tạ Phong ra, thanh âm rất lạnh.

Vũ Văn Lãng đáp: „Tại hạ cũng mấy ngày nay chưa gặp hắn.”

Hắn nét mặt thủy chung vẫn tươi cười, nhưng phần sau có lẽ đang che dấu nỗi lo lắng. Một trận này, ai thắng ai bại, cũng còn chưa biết. Vũ Văn Lãng từ tận đáy lòng, không hi vọng trận quyết chiến này tiến hành.

Phong Diêu nhìn hắn, trong lòng cũng khó chịu, nếu nói thân phận chân thật của Diêm Cung Cẩn cùng với Tạ Phong ra cho hắn biết, làm như vậy là quá tàn nhẫn. Dù sao trong lòng Vũ Văn Lãng, Diêm Cung Cẩn vẫn là người có địa vị trong đó.

Linh hồ Tiểu Tịch đột nhiên loạn động trong lòng ngực chàng. Phong Diêu thả nó ra. Linh hồ lập tức nhảy xuống, hướng phía nam mà chạy.

Trong lòng Phong Diêu căng thẳng, Tiểu Tịch có thể ngửi thấy mùi của Tiểu Thủy rồi? Chàng ôm quyền chào Vũ Văn Lãng, nói: “Xin lỗi.”, rồi lập tức đuổi theo sát linh hồ.

Linh hồ Tiểu Tịch dẫn chàng qua một rừng cây, mặt đông của thân cây có một vật xuất hiện, là linh hồ Tiểu Thủy. Hai linh hồ ngơ ngẩn ta, ta ngơ ngẩn, quần quýt một hồi, cực kỳ thân thiện.

Linh hồ Tiểu Thủy ở đây, vậy Bạch Vũ Tinh đâu?

Phong Diêu cầm chuôi kiếm, chậm rãi bước đi.

Đi được hơn mười trường, phía trước rộng ra, hơn mười cái cây bị chặt xuống, kéo qua một bên, tạo một khoảng trống. Tại trung tâm có một cái cây.

Bạch Vũ Tinh bị treo lơ lửng trên không, sợi dây còn lại đang nằm trong tay Tạ Phong gian ác. Trên đất dưới nơi nàng bị treo, có cắm nhiều đoản đao, đao rất sắc bén, như là dùng để bẫy thú.

Tay trái Tạ Phong đang cầm sợi dây, tay phải đang cầm Phong Thiên châm. Phía sau hắn là sáu hắc y sát thủ đang cầm kiếm.

Thấy Phong Diêu, hắn cười, dùng ngữ điệu thập phần nhẹ nhàng hỏi: „Nhiều ngày không gặp, không biết Phong huynh có khỏe không?”

Phong Diêu hít một hơi thật sâu, rồi nói: „Người thả nàng ra, ta đưa người kiếm phổ.”

Chàng không nhìn Tạ Phong, cũng không có nhìn Bạch Vũ Tinh, mà là nhìn tay phải của Tạ Phong. Chàng đang đứng trong rừng cây, đám cây cối bên cạnh có thể che chở cho chàng khỏi Phong Thiên châm. Nhưng chàng không tùy tiện, Tạ Phong có thể nhắm vào mấy cây kia mà chặt. Cái mạng của chàng đến lúc đó sẽ nguy hiểm.

Tạ Phong cười càng to, nói: „Kiếm phổ đâu?”

Phong Diêu nói: „Ta sẽ đi lấy.”

Tạ Phong lắc đầu: „Không cần phiền phức nữa. Trước kia, kiếm phổ so với Bạch bộ đầu giá trị nhiều hơn, nhưng bây giờ thì không còn nữa.”

Phong Diêu không hiểu: „Tại sao?”

Tạ Phong giải thích: „Quách Thiệu Hầu đã giao nửa quyển kiếm phổ cho gia phụ rồi.”

Phong Diêu lập tức cứng đờ.

Tạ Phong tiếp tục cười to: „Hôm nay ta không dùng mùi hương để che dấu mùi của linh hồ, là đặc biệt để Phong huynh đến đây gặp mặt Bạch bộ đầu lần cuối.”

Bạch Vũ Tinh lẩm bẩm: „Bị đao đâm vào người, tư vị nhất định không tốt gì mấy.”

Tạ Phong lập tức nói: „Bạch bộ đầu không cần lo lắng, ta buông sợi dây ra, một đao trước ngực, sẽ không thống khổ đâu.”

Bạch Vũ Tinh nói: „đa tạ.”

Tạ Phong tiếp lời: “Không cần.”

Vừa dứt tay phải hắt buông dây ra, thân thể Bạch Vũ Tinh lập tức rớt xuống.

Lúc Tạ Phong cự tuyệt thả người, Phong Diêu lại thoát áo ngoài xuống, sát na dây đai tung ra, chàng lại hơi bước lên một bước, tay phải huy động áo ngoài đỡ phía trước người, tay trái ôm chặt eo Bạch Vũ Tinh

Biết rõ dụng ý Tạ Phong muốn chàng ra khỏi rừng cây. Biết rõ nội lực của chính mình, chỉ với một chiếc áo ngoài, không thể đỡ được vạn cây châm của Phong Thiên châm. Chàng không muốn cũng phải phóng ra.

Tạ Phong cười cuồng tiếu.

Bạch Vũ Tinh, Phong Diêu sẽ bị trúng vô số độc châm mà chết đi.

Tạ Phong tưởng như thế, cái kết cục đó tất nhiên xảy ra. Nhưng sự thật lại tới lần này đến lần khác không đúng như vậy.

Từ trong Phong Thiên châm không có một cây châm nào phóng ra!

Nụ cười trên mặt Tạ Phong dừng lại, hắn không dám tin, không ngừng kêu kỳ quái.

Dây trên người Bạch Vũ Tinh được chặt đứt, huyết đạo bị chế trụ cũng được giải khai. Nàng thư giãn gân cốt, rồi cười nói: „Theo ta biết, cấu trúc của Phong Thiên châm cực kỳ phức tạp, phải tốn rất nhiều tài lực, vật lực, nhân lực, nhiều hơn thế, sợ rằng trên giang hồ không có ai gánh nổi.”

Tạ Phong chậm rãi gật đầu, nói: „Không sai. Tổ chức đã dùng hết sáu mươi chín tên trong gian hồ có khả năng chế tạo, dùng năm năm thời gia, tổn hao hơn hai mươi vạn lượng bạc mới có thể chế tạo ra một cái.”

Bạch Vũ Tinh thở dài: „Không thể tin là nó lại tốn tiền như vậy. Ta phá hủy nó cũng có chút đáng tiếc.”

Ngày ấy tại thạch thất, Bạch Vũ Tinh cầm Phong Thiên châm, cách một tầng thạch bả, hướng đến mặt thất của Minh Tôn mà nghe âm mưu của y. Đồng thời nàng cũng tìm cơ hội cuối cùng quyết chiến với hai cừu nhân sát phụ. Nàng cho rằng với thân thủ của nàng, dùng Phong Thiên châm có năm phần thắng trong tay. Nhưng khi nàng thấy được chiêu kiếm giết chết Quách Thiệu Hậu của Minh Tôn, nàng mới biết được, dù có Phong Thiên châm, cũng không có phần thắng nào.

Nàng biết mình không thể thoát được, nhưng cũng không cam lòng để Phong Thiên châm rơi vào tay Minh Tôn. Vì vậy nàng dùng một cây châm ngăn trong Tú Hoa châm ghim vào giữa Phong Thiên châm, phá hủy cơ cấu vận hành tế mật tinh xảo bên trong nó.

Mẫu thân của nàng có một bản chế tác Phong Thiên châm. Bởi như thế Bạch Vũ Tinh mới biết làm thế nào mới có thể phá hư cái ám khi đó mà mặt ngoài không nhìn ra một chút khác thường, cầm nó trong tay cũng sẽ không có bất cứ điểm bất đồng nào.

Sau này Minh Tôn nếu sử dụng Phong Thiên châm đối phó Vân Cô Hạc, ám khi mất đi hiệu lực trong nháy mắt, cũng đủ để thay đổi thế cục. Tạ Phong dùng nó đối phó với Phong Diêu cũng gặp tình trạng giống nhau.

Nàng bị bắt cũng từng muốn liều mạng, nhưng nàng không làm. Minh Tôn đích thực cũng không ngờ tới ám khí bị nàng âm thầm động tay động chân.

Bạch Vũ Tinh cũng không nghĩ, việc nàng hủy diệt Phong Thiên châm, lại chính là tự cứu lấy bản thân.

Tạ Phong chấn động, trên mặt phảng phất một vẻ như bị chém một đao.

Phong Thiên châm có uy lực lớn như thế, lại có vài người chấp nhận phá hủy nó?

Tạ Phong con mắt oán độc, hận hận ném Phong Thiên châm xuống đất, vung tay lên nói: „lên.”

Sáu gã hắc y sát thủ nhất tề rút kiếm, sau thanh kiếm có độc xà hướng Bạch Vũ Tinh và Phong Diêu mà tấn công.

Tạ Phong lập tức lùi về phía sau mà thoát đi, núi xanh còn đó sợ gì mà không có củi đốt. Hắn vốn dĩ đã lấy được quyền kiếm phổ, chỉ cần có thể chạy thoát, ngày sau có thể trở mình. Hắn cũng nhanh chạy vào rừng cây, chỉ có thể, Bạch Vũ Tinh và Phong Diêu muốn tìm hắn cũng gặp khó khăn.

Lúc này, phía trước mặt Tạ Phong trong rừng cây, đột nhiên lóe một đạo kiếm quang. Kiếm thế như hồng, cản trở đường thoát của hắn

Tạ Phong cả kinh, lùi hai bước: „Là người!”

Người từ trong rừng chậm rãi đi ra. Vũ Văn Lăng nói: „Người rút cuộc là ai? Tại sao phải làm như vậy?”

Tạ Phong không đáp, ánh mắt nhìn Chung Ly Nguyệt. Ắ đứng phía sau Vũ Văn Lăng, chỉ cần đánh một chưởng, sẽ đưa hắn vào thế bại, nhưng ắ không có ý định ra tay. Tạ Phong không tin, rồi hỏi: „A Nguyệt, người không giúp ta?”

Chung Ly Nguyệt buồn rầu, nói :” Ca, người muốn ta giúp người thế nào?”

Vũ Văn Lăng giật mình, xoay người lại, hai tay nắm chặt vai của Chung Ly Nguyệt. Hắn nói với giọng run rẩy: „Hắn... hắn là ca ca của nàng. Vậy ... Minh Tôn kia... Minh Tôn...”

Chung Ly Nguyệt nói tiếp: „ Thiếp đã từng nói với chàng là muốn hai ta đi xa, an an tĩnh tĩnh mà sống cả đời. Bây giờ chàng biết nguyên nhân tại sao rồi.”

Vũ Văn Lăng chấn kinh, sau lưng vẫn chưa phát giác ra, mắt Tạ Phong lóe tia quang hận ý, một kiếm đâm tới. Hắn vừa bắt gặp ánh mắt thê lương bất đắc dĩ của Chung Ly Nguyệt, trong lòng không khỏi mềm nhũn ra, mũi kiếm vừa chạm tới lưng Vũ Văn Lăng thì dừng lại. Hắn thở dài, thân gấp người xuống, đang muốn chạy vào rừng cây, thì nghe một thanh âm của một vị nữ tử: „Tạ công tử đi đâu?”

Trầm Linh chấp kiếm sau lưng: „Ta công tử, từ lúc tạm biệt trong ngày đại thọ của lệnh sư, không nghĩ ra gặp loại tình huống này!”

Mười mấy gã đệ tử Vân Tiêu thành vây quanh khu đất trống, rồi hướng vào công kích sáu gã hắc y sát thủ.

Bạch Vũ Tinh và Phong Diêu rất nhanh thoát ra khỏi vòng chiến.

Kiếm trong tay Tạ Phong từ từ rơi xuống.

Nếu không phải quá ỷ lại vào Phong Thiên châm. Tạ Phong sẽ không bị thua, ít nhất không bị thua nhanh đến như vậy.

Vân Cô Hạc, Diêm Cung Cẩn hướng nhai đình mà đi

Càng đi lên cao, gió càng mạnh.

Áo hai người tung bay trong gió, như lão tiên.

„Diêm tông chủ, chờ một chút.” Lúc nghe được thanh âm này, đồng tử Diêm Cung Cẩn đột nhiên co rút lại: Người này sao lại có mặt ở đây.

Bạch Vũ Tinh đuổi theo Diêm Cung Cẩn, cúi người hành lễ, hai tay nâng Phong Thiên châm, nói: „Diêm tông chủ, đây là vật mà lệnh đồ tạ phong nhờ ta giao lại cho ngài.”

Diêm Cung Cẩn mỉm cười tiếp nhận: „Đa tạ.”

Ánh mắt của lão vẫn tự nhiên, tuyệt đối không có chút run rẩy.

Nhưng Bạch Vũ Tinh từ sâu trong mắt lão, vẫn thấy một tia thống sắc.

Người không phải cỏ cây, nào có vô tình?

Mặc kệ lão là Cổ Ảnh tông chủ, hay là Minh Tôn, lão cũng chỉ là một người.

Bạch Vũ Tinh xoay người, đi xuống.

Cao thủ tranh chấp, tâm cảnh có khi còn quan trọng hơn võ công.

Tâm thần một khi loạn, làm sao có thể xuất ra võ công cực hạn?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ly-phi-tinh>